ЛЕОНИД ПАНАСЕНКО
НЕБЕСНАТА СКИОРКА

Превод от руски: Христина Цанкова, 1988

chitanka.info

Той се опита да се надигне и дъхът му секна от болка. Тялото му конвулсивно се сгърчи — като се подпираше с колене, Робърт пропълзя малко надолу по склона и падна обезсилен. Болката се гнездеше в цялото му тяло и го беше прояла, както бръмбар-корояд прояжда дърво. Особено трудно му беше да диша. Струваше му се, че в гърдите му е заседнало кълбо бодлива тел: при всяко вдишване шиповете се впиваха там в нещо нежно и разкъсано.

На всяка цена трябваше да слезе в Капана.

Там е гибелта, а следователно — спасението. От всички страдания и мъки, от безизходицата в неговия безсмислен живот.

Искаше да се изплюе, но слюнката леко се запени на устните му и той заби лице в острата трева. Едва сега с някаква клетчица на мозъка си Робърт осъзна, че не стене, а мучи: силно, при всяко издишване.

„Някога с теб вече стана така…“ — прошепна същата клетчица.

Робърт с тъга гледаше как тромаво се движи между горящите дървета аспидно-черният Змей. Плазменият червей все още се навърташе край шахтата на подземната електроцентрала. Беше видимо отслабнал, докато си пробие път към свободата през масата на бетона, и беше страшно гладен. На фона на изгорената трева Змеят сияеше като всевечна тъма, поглъщана постепенно от облак скреж. Змеят утоляваше глада си, гълтайки всичко по ред — слънчева енергия, топлина, радиовълни, преди отново да избухне при изхвърлянето, да се изчерпи. На всяка цена трябва да допълзи по-близо до него. А може би самият Змей ще се смили: ще свърне насам, ще се приближи до него, до господаря си? О, това всичко ще бъде просто. Сухата трева и отломките от планера ще пламнат, болката ще премине. И най-важното, паметта ще изчезне, ще напусне полумъртвото тяло. Ще се превърне в ярка светлина.

„Някога с теб вече стана така. Подобно… — настойчиво повтори клетчицата. — Помниш ли, от нямане какво да правиш замина с алпинисти за Кордилерите… Беше преди десетина години. На зимно изкачване. Помниш ли? Случайно падна на снежния склон, вече при слизането, току до клека. Да, тогава също яката се прасна. Ето защо ти е позната тази болка. Наистина тогава не търсеше смъртта… Това е четвъртата ти болка, Робърт. Две сбивания в колежа, случаят в

планината и сега. Макар че, както изглежда, скоро ще ти стане по-леко…“

„Не! — мислено възкликна той. — Само не сега. Още мъничко. Трябва да дочакам. Да дочакам, докато Змеят изгълта всичко, което му се полага… И защо постоянно Робърт, та Робърт? Името ми е друго. Това е прозвище, глупав псевдоним — нищо повече. Аз се казвам…“

Така и не можа да си спомни истинското име.

С известно задоволство Робърт помисли, че белите петна в паметта сигурно са условен сигнал за мозъка. Време е значи… А освен това си помисли:

„Колко е хубаво. В небето започна всичко и в небето свърши. А умират всички еднакво — на земята. И Бланка, и аз…“

Той като че ли я видя отново. Усмихна се, протегна ръце към момичето. Та нали истинският живот започна за него едва след срещата е Бланка, преди няколко седмици. Започна и се побра целият без остатък в тези няколко седмици. А щом е така, то почти нямаше и какво да си спомня. Животът се оказа наистина много кратък.

ПРИВИДЕНИЕТО

Полулегнал в креслото, Робърт тъпо гледаше през илюминатора. Гадеше му се и той от време на време отпиваше ледено кафе от термоса. Кафето слабо помагаше.

„И как можах така да се натряскам вчера“ — намръщи се Робърт. Безпричинно раздразнение кипеше в него. Кипеше и не намираше отдушник. В този глупав самолет, дегизиран като пътнически, нямаше дори с кого да се скара.

Самолетът-лаборатория се движеше плавно. В празния салон матово светеха бордните табла и от време на време издрънчаваше конячният сервиз в центъра на овалната маса за екстрени съвещания, за „мозъчни атаки“ и всякакви други дивотии, с които нормалните хора се занимават изключително на Земята.

„Да беше ми изпратил дяволът поне Хюз за компания — помисли си Робърт и сам се поздрави за шегата. — Че кой друг може да ми изпрати Хюз за компания?“

Като си представи почтително-нахалната физиономия на полковника, той неволно погледна под око към купчината санитарни пликове. „Да, Хюз не е ментов бонбон. Затова пък един-два словесни дуела с него — и вече си в работна форма. Жлъчта кипи, а разяреният мозък скача като котка на всеки стобор от формули. Дори най-остри…“

Продължилото час и половина въздушно пътешествие беше към края си. През разкъсаните облаци се мярна ивица от океана, зелено-кафявата маса на Тумора (така наричаха мястото на изпробването на генната бомба), петниста, ако я гледаш отгоре, засолена степ. Сега още двадесет минути полет и срещай. Капане, шефа си по научните въпроси.

Слънчев лъч го загъделичка по бузата, Робърт се обърна към илюминатора. Отпред и навред сияеше небето. С особена прозрачност и синева, а леко избеляло от изобилната светлина. А под крилото се разстилаше безкрайната равнина на облаците.

„Какви ти облаци — усмихна се мислено Робърт, присвил очи от белия блясък. — Просто е поле. Заснежено поле. Ей ти преспите, и вятърът вдига вихрушки — валма е наокачил. А ето я и нашата сянка. Сянката на самолета върху снежната целина. Там, където има сянка, там има и земна твърд. О, това вече не мирише на виелица, а на истинска фъртуна…“

И в този миг той видя… скиорка!

Момичето с черен пуловер и стари дънки внезапно изскочи иззад хълма на облака и видяло пред себе си стоманената птица, изплашено се хвърли встрани.

— О, господи! — извика Робърт. Грабна бинокъла, втурна се при другия илюминатор. Привидението не беше изчезнало. Сега успя да разгледа даже мургавото лице на бегълката, треперещите от уплаха устни, смолистата коса, стегнато прибрана на тила. Забеляза и нейните „ски“ — някакви примитивни конструкции от две извити пръчки или тръбички, обшити или с найлон, или с тънък плат. Най-вероятно това изобщо не бяха ски, а плавници, защото момичето не се плъзгаше с тях, а рязко и силно се отблъскваше като гмуркач, който се стреми по-скоро да отиде в дълбокото.

И тя отиде. Гмурна се в белия кипеж на облаците и изчезна.

Робърт разтърси натежалата си от махмурлука глава, замижа и отново отвори очи. Какво е това? Какво беше това? Нов вид спорт? Вещица? А може би пиянско бълнуване?

Първата, която срещна в административния корпус, беше Евелина.

— Шефе. — Препречила с едрото си тяло едва ли не половината коридор, тя лесно спря Робърт. — Ръчичката ви, шефе. Не забравяйте — вдругиден е плановият медицински преглед.

Евелина мереше пулса смешно и непосредствено: устата й полуотворена, а устните едва трепкат — сякаш в такт с ударите на чуждото сърце.

— Увличаш се, малката — каза Робърт. Кой знае защо, пак му стана тъжно. — Нощем трябва все пак да се спи от време на време. Още повече че миналата седмица ти имаше великолепната възможност да изучиш моя организъм. Рр-азностранно. Нима нощта не ти стигна?

— Вие сте непоносим, Робърт — засмя се Евелина. — Говоря сериозно. Не забравяйте, че вашето здраве е едно от перата на моя

скромен доход. При това главното. Така че трябва да поживеете още поне от любезност. За всички мои… грижи.

— Склони ме, малката. Сега дори уискито ще започна да разреждам. Щом ще живеем, да живеем.

„Нашата докторица има оригинална религия — помисли си Робърт, докато старателно заключваше вратата. — Защо да мъкне кръста към Голгота сама, щом всички човешки грехове може да се изкупят в леглото?“

Прегледа пощата отгоре-отгоре и я смете от масата в чекмеджето на писалището: Ралф ще се оправи. След това намери любимата си чаша с отчупеното столче, ливна в нея уиски и го изпи на един дъх. Ослуша се. Наля си още. „Този стар дивак Хюз се подиграва, че моята чаша е сигурен начин да се накъркаш без особен свян и срам. Мда, действително не е много удобно да я оставиш настрана.“

Не му се искаше да слиза в лабораторията.

Робърт запуши, поразходи се малко из стаята и включи холографа. Като дете завари плоския екран и макар че това беше преди хиляда години, обемното изображение и сега или учудваше Робърт, или то караше да бъде нащрек. Учудващ ефект на присъствие. Ето и сега. Нима можеш да кажеш, че Оливър не е тук, в стаята ти, че той дъвче просташкия си сандвич дълбоко под земята, зад пластове бетон и стомана. Между другото колко противен навик — непрекъснато да дъвче. Той пък, водещият биохимик на Центъра, съвсем не може да се похвали с гладно детство. Впрочем нека плюска. След Тумора, след такъв неуспех, добрият апетит е цял разкош. Друг веднага биха го изритали, но Оливър освен челюсти, колкото и да е странно, има и мозък. Нека плюска…

Изключи холографа, запуши. И едва сега си спомни за Змея. През тези дни, докато отсъствуваше. Змеят трябваше да натрупа „жизнен“ импулс, тоест да се събуди. С него сигурно вече може да се общува. Разбира се, в рамките на онези оскъдни понятия, които лично той, Робърт, бе въвел в паметта на чудовището.

Робърт за миг се замисли.

Със Змея всичко излезе доста сполучливо. Замисълът да създаде такъв един самоуправляем, подвижен натрупвач на електроенергия се появи у него сравнително скоро — миналото лято. По-правилно не натрупвач, а гълтач на енергия. В резултат се получи пашкул от

електромагнитни полета, в който беше разположено устройство за поглъщане на енергия — контактер, а също така блок за управление и връзка. Такова едно черно „нещо“, което при разтоварване се превръща в огромно подобие на кълбовидна мълния. В огнедишащ дракон, който е намислил да експлодира, но се е отказал… Стратегическа задача: да изважда от строя енергокомуникациите и енергокондензаторите на противника, като се започне от електроцентралите и линиите за пренасяне на високо напрежение и се завърши с автомобилните акумулатори. Плюс всичко друго — хуманният фактор. Непосредствено за човека Змеят е опасен само в момента на разтоварването.

Робърт набра кода на Змея на гривната за връзка. Чудовището тутакси се обади:

— Гладен съм! Гладен съм! Гладен съм! — глухият, кълколещ глас прозвуча неочаквано силно, като че ли на две крачки. — Изпитвам остър недостиг на енергия. Готов съм да я акумулирам. Готов съм да я консумирам. Мога да се придвижвам и да търся източници на енергия. Функционирам нормално. Много съм гладен!

Робърт се усмихна — къде може Оливър да се мери с този гладник. Беше програмирал Змея с такъв апетит, че той би из лапал и Слънцето.

„Тъкмо е време и аз да се наобядвам — помисли Робърт. — Време е.“

В стола вече бяха седнали Оливър и Евелина.

— Шефът днес не е ли в настроение? — мимоходом полюбопитствува шишкото.

— Ако ви се е свършило „лекарството“, Робърт, мога да помогна. — Евелина беше самото състрадание.

— Как можа, малката? — Робърт се престори на обиден. — Ти поне знаеш какво прави тая отрова с моя пулс… Самолетът е виновен за всичко. Нещо ми прилоша.

В стола влезе Хюз. Полковникът сдържано поздрави сътрудниците, а за Робърт изобрази някакво подобие на усмивка.

— Докторе — пак се откъсна от супата Оливър. — Разправят, че сте летели до града?

— Не, аз бях в Пента…

Хюз се намръщи и Робърт завърши със смях:

— В Пента-клуба, разбира се.

„У полковника това не е само чудатост, ами истинска мания — помисли Робърт. — Той би обявил за секретна и родната си майка. Не съм имал значи и нямам никаква майка. Роден съм по решение на сенатската комисия…“

Споменаването на Пентагона се стори недостатъчно на Робърт.

— Слушайте, полковник — каза той, като си сипваше супа. — Имате пламенен поздрав от Змея. Този симпатяга вече се е събудил. И апетитът му между другото е по-голям от Оливъровия. Тъй че след седмица-две ви каня на полигона…

— Докторе! — само това успя да изрече Хюз. — Нямам вече сили да се боря с вас. Разбира се, всички ние тук сме приятели… Но вие пренебрегвате елементарните правила за сигурност. Такава информация — на глас?!

„Интересно — помисли си Робърт. — Аз съм научен ръководител на Центъра, обаче не знам точния статут на Хюз… Е, не е чак толкова сложно да си представиш началото на биографията му. Школа по военно разузнаване, след това е служил някъде. Да речем, на остров Тайван, там има специалисти по радиозасичане. Или в Агенцията за национална сигурност. Клерк по въпросите на «електронния шпионаж». След това скок. Полковнишки пагони и поста главен копой на Капана. За кого ли работи сега? За ФБР? Или за армейския му двойник «Си-Ай-Си» — военното контраразузнаване? Или за двете служби едновременно? Можеш да се объркаш в тях… Навсякъде дублиране. Двойно, тройно следене…“

— Не се сърдете, мистър Хюз. — Робърт отмести чинията си. — Вие също сте симпатяга. Аз даже дадох вашия глас на Змея. В знак на особено благоразположение.

Евелина избухна в смях.

— Е, Робърт, днес сте невъзможен!

А Робърт си спомни един също такъв обеден час.

Беше преди три години, през есента. Току-що бяха открили техния изследователски Център. На Робърт бяха възложили цял куп организационни въпроси и той търчеше като луд. На обед, след като обърна чашка-две, започна да разказва някаква нова клюка, която беше чул в Пентагона. Полковникът не оцени хумора, не то разбра.

„… Сър… — цял почервенял, забеляза той. — Вие злоупотребявате със своята осведоменост. Принуден съм да ви направя бележка.“

„Един момент“ — каза Робърт и се запъти към стаята си.

Когато се върна в стола, тръшна на масата една дебела книга, сложи отгоре дланта си като върху библия.

„Полковникът е напълно прав — с официален тон започна Робърт. — Станахме твърде безгрижни. Затова предлагам да въведем псевдоними. Пред вас е известната книга на Робърт М. Като автор на идеята вземам името на автора. Останалите — имената на героите. Вие ще бъдете Евелина. Вие — Оливър. Вие — Ралф. По-нататък Стивън… Запомняйте, колеги. Вие, полковник, от днес ще се наричате Хюз. Самият Център — Капана. А Пентагонът…“

„Пента-клуб“ — подсказа Евелина със скрита усмивка.

„Именно съгласи се Робърт. — Моля всички да се отнесат сериозно към думите ми.“

Полковникът промърмори нещо под носа си. А Оливър високо попита Робърт:

„Слушайте, шефе, поне чели ли сте тази библия?“

„Чел съм я — усмихна се той. — Там също такава една идиотска компания като нашата остава жива след атомна война. Във вагона на метрото… Напълно подходяща творба, за да ни направи секретни за вечни времена.“

„Робърт — тогава Евелина първа прие правилата на играта. — Не бъдете скръндза, дайте да я прочета…“

Вечерта се проточи безсънна, безкрайна.

Робърт лежеше на кушетката, пушеше и поглеждаше към звездите. През отворения прозорец в стаята леко струеше прохлада. В парка ту избухваше, ту замлъкваше женски смях.

„Нещо ме е прихванало днес — мислеше си той. — Заяждам се с всички, мърморя. Какво означават тия страсти? Струва ми се, че всичко е наред. Жив съм, здрав съм, богат съм, успехите ми растат. Змеят веднага може да бъде пуснат на полигона… Спречкването с Хюз? Дреболия! Полковникът може и да се е пообидил, но какво има да се обижда? Голяма работа, взел съм гласа му… А моят Змей е юначага. Как надаваше рев: «Гладен съм!» Впрочем аз също…“

Той даже приседна, подчинявайки се на още ненапълно осъзнатото движение на мисълта.

„Да, да. Аз също… съм гладен. Отчаяно гладен душевно! Всичко ми дотегна — и Центърът, и вечно дъвчещият шишко Оливър, и този изпечен мошеник — Ралф. А Змеят?… Другите проектират електроцентрали, търсят нови източници на енергия, а аз… Пръкнах чудо на техниката. Змей от Змей!“

Робърт неспокойно се размърда — пепелта от цигарата падна на кушетката.

Мисълта му се въртеше в кръг, вече формулирана и ясна, но усещането за тъга криеше още някакъв подтекст.

И тогава Робърт си спомни сутрешното привидение.

„Скиорката! Ето какво ме е мъчило! — Пред мисления му взор пак се появи мургавото лице, треперещите устни. Черният пуловер, тънкият стан, уплашените очи… — Какво беше това? Какво?“

За кой ли път подлагаше на разпит собствения си мозък, сякаш от отговора зависеше нещо много важно за него.

„Привидение, мираж, фантом? Отпада. Прекалено реално видение. При това толкова подробности, пък и бинокълът не е приспособен за разглеждане на призраци. Значи скиорката е факт. Но какво се крие зад него? Нов вид спорт? Също отпада. Нито крила, нито витло, нито реактивни двигатели… Та в Пента-клуба знаят техническите новости. Левитация? Даа, това вече е от областта на фантастиката. Обаче фактът, да смятаме, е установен. И името му е — мургавелка с черен пуловер. Но, господи, отрезви ме най-после: откога хубавичките момичета се разхождат в небесата като в собствената си градина? Левитация, халюцинация… Аз май лека-полека полудявам! Дръж се. Или… дръж Евелина.“

ЩОМ КУЧЕТАТА ЛЕТЯТ…

Нещо бе развалило апетита на Оливър. На закуска както винаги си поръча двойна шунка — розова, влажна — но я чоплеше с вилицата без никакво вдъхновение. Това беше тревожен симптом.

— Какво има, старче? — полюбопитствува Робърт, като седна до шишкото.

— А, вие ли сте, шефе — оживи се биохимикът. — Помогнете ми. Съвсем се обърках. Тоя Тумор не прилича на нищо. Цяла лавина вторични ефекти и все различни… А на туй отгоре Хюз ми опява и души, като че ли нарочно му обърквам плановете.

— Почакайте, ами Ралф? — Робърт потърси с очи дребния си помощник.

— Защо, шефе? — Оливър отмести приборите. — Вие не по-зле от мен знаете цената на външния ефект. За руснаците, обърнете внимание, това е нещо като ругатня.

— Накратко, какво искате от мен?

— Съвсем малко. — Шишкото разпери ръце, сякаш се готвеше или да прегърне своя ръководител, или да се вкопчи в него с мъртва хватка. — Хайде да идем с вертолета до Зоната. Ще вземем с нас и Хюз. Полковникът отдавна се стреми към Тумора, ама се бои да не се зарази там. А за компания…

Робърт се облегна назад в креслото, насмешливо погледна биохимика.

— Та аз не съм специалист по туморите, старче. Аз съм енергетик! Разбираш ли, умна главо? По-добре вземете с вас Евелина. Тя е лекар, това й е по-близко. Пък и ще бъде къде-къде по-приятен спътник от мен.

— Вие по-добре знаете — сви рамене Оливър. — Но скоро ще ни поискат отчет, аз честно ще сложа оръжие — за мен, повярвайте, това е най-добрият изход, — а Ралф…

Вратата се отвори широко и в стола влезе Ралф. Той дори дъвчеше многозначително. Така, сякаш всеки миг очакваше да му

дойде някаква гениална мисъл, но празното мърдане на челюстите разваляше цялата тържественост на момента.

— Та ето — забелязал помощника на Робърт, Оливър заговори вече злобно и нарочно високо. — Аз капитулирам и ще ми простят. А Ралф веднага ще обяви: разследването значи се е водило неорганизирано, не сте разработили методиката, научният ръководител не е вникнал…

— Изследването — поправи го Робърт.

Шишкото почервеня.

— Не ме учете да живея, докторе. Аз знам цената на думите също така добре, както и на някои мои колеги. Туморът — това вече е разследване.

— Не го слушайте, Ралф. — Робърт погледна часовника си. — Оливър е известен завистник. И какво, мислите, го дразни? Тайната на Тумора и вашето пренебрежително отношение към този небезинтересен факт? Нищо подобно…

Ралф вяло се усмихна.

— Вбесява го вашето телосложение, мистър Ралф — продължаваше да се превзема Робърт, претегляйки наум аргументите на биохимика. — Шишковците винаги са завиждали на изящните мъже.

В стола се чу смях.

— Обаче той е мъдър — замислено поклати глава Робърт. — Когато дойде време да се разхвърлят камъните, действително ще ги изсипят върху моята бедна глава. Ти си мъдър, Оливър, като моя ненагледен Змей. И поради това съм готов да летя.

Сипеше остроти за щяло и нещяло през цялото време, докато се приготвяха за път, но щом двигателят изрева и въздушната струя сплеска тревата край вертолета, млъкна, изключи се от разговора.

Вертолетът меко, като котка скокна към небето.

За броени секунди останаха долу ниските огради на лабораторния и административния корпус, кубът на енергоблока, примитивните алеи на парка. Отляво се люшна и изчезна грамадата на хълма, по чийто връх бяха набучени-антените от стопанството на професор Доуън.

Незабелязано отлетя почти час.

— Повалите на малките хора рядко трогват някого — високопарно произнесе Хюз, — но всички надежди сега възлагаме на вас, докторе. На вашата интуиция. Това неизвестно излъчване е забъркало там та-ки-ва каши…

Робърт изхъмка.

— Полковник, защо да се ласкаем? Мога да повярвам, че имате хипертония, но хиперскромност?… Не, в никакъв случай.

— Робърт, Хюз мисли, че джобовете ви са натъпкани с генералски звезди — без следа от усмивка и с неприкрита омраза забеляза Оливър. — Или пък иска да подслади хапчето, наречено Тумор.

Полковникът, без да извръща глава, подхвърли небрежно:

— Не съм толкова глупав, колкото предполагате, Оливър. Аз поне си върша работата. Върша я старателно. А вие преяждате за сметка на данъкоплатците и все ломотите за „вторични ефекти“… Създадоха ви условия за опити, механизмът на действие на генната бомба върху клетката по принцип е известен. Тогава какво още ви трябва? Ако зависеше от мен…

— Приближаваме — прекъсна свадата им Стивън, надникнал от пилотската кабина. — Моля всички да облекат защитните костюми.

— Каква гадост! — Ралф се подхлъзна, падна, бързо стана и сега не знаеше с какво да си избърше ръцете — червеникавокафявата слуз изцапа ръкавиците, на лепкави парцали увисна по коленете му. — Тук е невъзможно да се върви: всичко се размазва под краката, навред е разложение и смрад. Тук няма какво да се диша, докторе.

— Успокойте се — измърмори Робърт, като спря и се огледа. — Благодарете на бога, че са ви дали дихателен апарат. Можете да си избършете ръцете в дрехите. Бездруго след дезактивацията ще изгорим защитните костюми.

Вървяха по тясната просека.

От двете й страни се издигаше зелено-кафява стена от дървета, храсти и лиани, сякаш набавени тук от кадрите на фантастичен филм. Видът и размерите им поразиха дори безразличния към всичко Робърт. Всичко живо тук беше загубило чувство за мярка и пропорция: папратта се издигаше към небето като кипарис, а тръстиката в малкото блато — тръстика ли е? — беше пръснала дебелите си, криви стъбла

напосоки. Кожестите листа-масури, които растяха направо от земята, се редуваха с тъмнокафяви хълмовидни израстъци, с отровнозелени кичури слуз, оплела по всички „етажи“ тази странна гора.

— Аз разбирам така — гнусливо каза Робърт, — вие сега се занимавате с идентификация: кое от какво е произлязло след експлозията на генната бомба.

Оливър, проследил погледа му, отрицателно поклати глава:

— Не, това не е тръстика. По всяка вероятност е хвощ. Или някакво отвратително водорасло, напуснало естествената си среда. Тук всичко се е объркало, докторе. И дума не може да става за някаква идентификация. Впрочем цялата тази тропическа гора — това са мутанти на ниво трева. Избуяли… след експлозията. Ами че ние ви докладвахме, показвахме ви снимки…

— Да ви плюя на снимките — доверително заяви Робърт, вгледан в навъсените лица на спътниците си. — Че какво ми обясняваxте непрекъснато: „вторични ефекти“, „вторични ефекти“. Бомбата — виждам — не е изпълнила свръхзадачата си.

Хюз наостри уши, а шишкото, напротив, клюмна.

— Именно затова ви молих — измърмори Оливър. — Тъй да се каже, колегиално, заедно… Лично аз отдавна съм сложил оръжие. Това е непосилна загадка. Не очаквахме…

— Каква загадка?! — кресна Робърт. Ужасно му се дощя да си сръбне една-две глътки от войнишката манерка, с която не се разделяше, ама няма пък да вземе да пие пред очите на тия тъпаци. — Няма загадка, няма никакъв Тумор. Има елементарен неуспех. Вашата „добра бомба“, Оливър, трябва да потиска жизнеспособността на гените, да ги примитивизира. Това е аксиома. Но къде са тук признаците на регрес, къде са? Изродчета, мутанти, трева, която се е превърнала в джунгла, — целият този танц на обезумелия живот става за експеримент, но не и за вашата „хуманна“ бомба.

— Ние сме точно експериментатори — внезапно се озъби Оливър. — Държите се така, шефе, сякаш ние сме фабриканти на оръжие, а вие — прогресивен профсъюзен деец…

— По-добре си трайте — посъветва го Робърт, опитвайки се в движение да изчопли с обувката си някакво ниско растение с учудващо могъщи стъбла. — Ако не знаете кои сме — питайте полковника.

Тъкмо бяха излезли на скалната тераса, която леко се издигаше над унилата местност на Зоната. Макар че изкачването беше твърде кратко, лицата зад прозрачните предпазители на дихателните апарати посивяха, в шлемофоните се чуваше пресекливо дишане.

— Ние грижливо охраняваме зоната на Тумора — не без гордост заяви Хюз. — Обърнете внимание, докторе, ей на онези наблюдателни кули. Освен електронните системи са задействувани и добрите стари методи: денонощно патрулиране, тройна ограда, естествено, и ток.

Робърт намръщено кимна. Пред погледа му се откри почти целият Тумор. В огромната маса от зеленина — хипертрофирана, уродлива — се чувствуваше нещо страшно и болнаво. Животът тук действително беше набъбнал, беше се размножил извън всякакви граници. По краищата на тропическата гора, където над обезумялата биомаса се промушваха наблюдателните кули, минаваше черна ивица. Отвисоко и просеката, по която дойдоха тук, изглеждаше по същия начин.

— Обгаряме с огнехвърлачки — поясни Хюз, отгатнал неизречения въпрос на Робърт. — Всяка сутрин. И просеката също. Тази зелена зараза не може да се спре другояче.

— Точно така — потвърди Робърт. — Вашата гениална бомба, Оливър, не е потиснала, а е разбудила гена. Признаците на разпадане и разложение са само резултат от прекомерната жизнена дейност на растенията.

Все още обиден, биохимикът промърмори:

— Още не се знае кое е по-добро: да се превърнеш в безсловесно добиче, да деградираш или да умреш от това, че след облъчването жизнените системи ще се разпаднат, ще изгорят сами.

— Какво има там? — изведнъж уплашено прошепна Ралф.

Малката му ръчичка сочеше към океана, чийто бряг се скриваше от набъбналата зеленина на псевдотропическата гора.

— Къде? — попита Робърт.

— Там, там, там…

Златистите лъчи на залязващото слънце изтръгнаха от далечната „плешивина“ няколко тръстикови покрива.

— Изоставени бунгала — е готовност обясни Хюз. — Използвани са при снимането на някакъв филм. Кинокомпанията няма имуществени претенции.

— Вие пък всичко знаете, полковник — намръщи се Робърт.

Оливър внезапно побледня, а Стивън, който през целия път безгрижно си подсвиркваше, кой знае защо, оправи кобура на пистолета си.

Бързо се стъмняваше.

Вече не само покривите, но и самата „плешивина“ се разтвори в болнавото тяло на Тумора. От блатата плъзнаха смрадливи мъгли, а над Виолетовата пустош, където се намираше епицентърът на взрива на генната бомба, се разшава прозрачно, тревожно светене.

След това просеката се стесни, гмурна се в долината и малкият отряд, който бързо се връщаше при вертолета, инстинктивно се струпа около Робърт.

В гъсталаците, които се чернееха от двете страни на просеката, течеше неразбираем за хората нощен живот: изпищяваха птици, нещо съскаше и бухаше, а в блатото неизвестна твар методично и оглушително скърцаше със зъби.

— Преди тук имаше ли хищници? — попита Робърт.

Ралф се изкиска, а Стивън за всеки случай разкопча кобура.

— Моля ви се! Насекоми, птици, гризачи. Наистина — Оливър се запъна — те също частично… са се изменили. Кое какво е — не може да се разбере. Но за щастие всички тези гадинки се задържат в зоната на Тумора. Например…

— Ето ви пример! — изписка Хюз. След това гръмнаха два изстрела. Изведнъж от мрака до Робърт се приближи нещо черно и рунтаво. Наравно с лицето му най-неочаквано се появи озъбена в злобно ръмжене кучешка муцуна. Робърт отскочи, стреля. Кучето веднага изчезна в тъмнината.

— Отлетя… — пое си дъх изуменият Стивън.

— Не дрънкайте глупости! — избухна Хюз. — То скочи върху мен.

— Я стига — заяви разсъдливият Ралф. — Полковникът явно греши: за скок кучето се движеше твърде бавно. То действително… как да кажа, плуваше във въздуха.

— А очите, очите — продължаваше да се чуди Стивън. — Очите му горяха. Такива едни жълти. И светят…

Някакво страшно усещане, сякаш не се намират на Земята, а вървят по непозната и опасна планета, накара Робърт да настръхне.

Той доста грубо заповяда:

— Край на разговорите. Към вертолета след мен!

През цялата вечер Оливър мълчеше и много пиеше.

„Разбирам те, приятелю — със съчувствие си помисли Робърт, докато добавяше лед в чашата си. — Едно е теорията. Разните му там изчисления, формули, препоръки… А ето резултата… И ако той на всичко отгоре е толкова отвратителен… Аз, разбира се, не съм специалист по Туморите, но тази обезумяла биомаса прави силно впечатление… Нищо, приятелю. Това е нашият хляб! Омърсен, не споря, но наш, наш, наш…“

Вече беше почнало да го хваща и Робърт весело поздравяваше както влизащите в бара, така и ония, които излизаха.

Всички се отбиха тук, без да се наговарят, още щом вертолетът се върна в базата. Докато Стивън търсеше пети стол, Робърт огледа умърлушената си команда и не без ирония отбеляза: да живееш в подобни секретни центрове е равносилно на това години да играеш в някой затънтен театър едно и също представление — омръзнали декори, повтарящи се лица наоколо, еднакви думи и страсти. Бррр!

Ралф понечи да напомни за летящото куче, но Робърт веднага заяви: в Зоната дори кравите могат да летят и нека Ралф да благодари на бога, че никоя от тях… След такова сакраментално изявление всички се засмяха и разговорът за Тумора временно се прекрати.

— Днес много пиете, докторе — предпазливо забеляза Хюз. — Безпокои ли ви нещо?

— Умори ме от смях! — гръмогласно се засмя Робърт. — Честна дума, умори ме. Полковник, ролята на пастор не ви отива. Шпионирате ни — моля, но да ви се изповядам… Де-де!

Робърт пиянски се закани с пръст на полковника.

— С вас не може да се разговаря — обиди се Хюз. — Аз понасям с вас всички трудности, тревожа се… Днес, тъй да се каже, рискувах живота си…

Робърт отново се засмя:

— Вие, приятелю, страдате от мания за величие… На кого му е притрябвал вашият живот? Вие просто се поуплашихте в зоната на Тумора. Нали? От кучето ли се уплашихте? Трябва да се боите от кравите, полковник. Ако кравите наистина започнат да летят…

— Впрочем сред охраната има случаи на заразяване — неотстъпчиво каза Хюз. — Някакъв вирус-мутант. Кожата става златиста и…

— И какво? — Робърт си наля уиски.

Полковникът вдигна рамене:

— Не знам. Но фактът на заразяването си остава факт.

— Каква глупост — намръщи се Робърт. — Обяснете му, Оливър, какво става с кожата в Зоната. Да… Остатъчен фон. Влияе само на пигмента. Появява се ефектът на „загара“. Вие, Хюз, между другото днес също сте поизгорели.

Полковникът побледня и трескаво отпи от чашата си.

— Какво ви е? — учуди се Робърт. — Пребледняхте като мъртвец. Зарежете ги тия ваши страхове. Престанахте да разбирате шегите, а това вече е опасно. По-добре пийнете с мен и забравете за всичко. Впрочем в Зоната може да се ходи без всякакви защитни костюми… Я ни капни, Стивън.

Хюз отмести чашата си.

— Вярно ли е? — попита той Оливър, бършейки потта от челото си.

— Какво точно? — не разбра шишкото.

— Ефектът на „загара“, пигментът… — нетърпеливо поясни другият. Без да очаква отговор от биохимика, Хюз изведнъж високо се засмя. — Да, Робърт, страхувах се. Дяволски се страхувах от тази златиста зараза. Налей ми, налей ми повечко, Ралф.

Стената се наклони и решително тръгна срещу Робърт. Той протегна напред ръце, за да не го смачка, постоя малко. Коварната стена заобикаляше сега от другата страна, гласеше се да го удари в гърба.

— Всичко виждам — заплашително й каза Робърт. — Изчезвай!

В кабината на асансьора го подкрепи телефонът, на който след два несполучливи опита все пак успя да се подпре.

Асансьорът спря на третия етаж.

Изпитият алкохол ни най-малко не успокои душата му. Напротив, някакви чужди гласове, лица и образи се блъскаха в съзнанието му, докато Робърт събере сили да ги прогони. След това се появи облак.

Висок, купест, от който като от планина се спускаше небесната скиорка.

— Върви си! — помоли я Робърт. Накрая нахълта в стаята си и рухна на леглото. Подът на стаята веднага се продъни. Робърт летеше над Тумора с едноместния си планер, а насреща му, късайки зловонните нишки на паяжината, се издигаше мъртво куче. Скиорката седна на облака си и заплака. Кучето внезапно залая. „Как може то, мъртвото, да лае?“ — поучуди се Робърт. „То видя мен — каза полковник Хюз, появил се бог знае откъде в тясната кабинка на планера. — Не знам нищо, защото кучетата не ме обичат…“ Без всякаква връзка с предните думи той изведнъж зашепна, наведен до ухото на Робърт: „Ония войници умряха, докторе. Всички до един. Дето се бяха заразили.“ „Те не можеха да умрат! — извика Робърт. — Максимум два-три пристъпа треска. Тръпки. Все едно да слънчасаш на плажа.“ „Късно е — прошепна Хюз. — Ние ги кремирахме. Нали ви докладвах в сряда…“ „Къде, как? Откъде в Зоната крематориум?“ „При полеви условия, докторе — въздъхна полковникът. — При полеви…“

Нещо лекичко чукна по прозореца.

На Робърт му се привидя, че зад стъклото отвън се мярна бяло припламване — женско лице.

— Надничаш — закани се той с пръст към прозореца. — Не е хубаво! Днес не съм напълно във форма. Попрекалих. Мъничко…

Той отпусна глава на възглавницата.

— Отлитай — промърмори Робърт. — Отлитай. Скиорке. Иначе Хюз ще те хване и ще те изгори. Да, да — при полеви условия…

ЗАСТРЕЛЯЙ СЕ, ОЛИВЪР

— Защо е такъв… — сви рамене Хюз — разлят?

Черният съсирек на Змея безшумно се плъзгаше над земята, като разумно заобикаляше храстите. Тук-там от тревата се издигаха хилави струйки дим — те бележеха пътя на Змея. Всъщност горяха сухите стъбла и ланската шума.

— Гладен е, слаб е — неохотно обясни Робърт. Той беше трезвен и намръщен, без всякакъв интерес поглеждаше експертите, които се тълпяха около водача си. Главният експерт Слоупър сякаш изобщо не гледаше представлението в негова чест, обаче току си отбелязваше нещо в бележника. От време на време устните му се разтягаха в снизходителната усмивка на човек с твърде голям опит. По всичко личеше: Змеят беше харесал на мистър Слоупър.

— Защо да не се върнем в скривалището? — предложи Хюз.

Слоупър премълча. А Робърт, изругал наум „стария дивак“, мрачно забеляза:

— Обектът не е опасен за човека. Само при непосредствен контакт. Или при разтоварването от излишната енергия. В неговата програма са въведени редица забрани. Освен това той се подчинява на всички мои команди.

Робърт вдигна лявата си ръка, на която висеше гривната за връзка, заповяда:

— Търси! Консумирай и акумулирай!

Змеят тутакси зави към стълба за високо напрежение, който бе монтиран предния ден на полигона. Пак тук, в оврага, беше скрита подвижна електроцентрала.

Черният съсирек спря до опората. В следващия миг част от псевдотялото на Змея сякаш се разля по носещите конструкции на стълба, потече нагоре. От електрическата линия, водеща към оврага, се откъсна синкавата светкавица на разряда.

— Има контакт — докладва операторът от командния пункт. — Всичко потъва като в бездънна яма. — По-добре от всякакво

заземяване.

— Гледайте — не се сдържа един от експертите. — Той тече по линията.

— Такава е програмата — за пръв път през този ден се усмихна Робърт. — Ум Змеят, уви, няма. Затова, преди да е успял да опита както трябва възхитителния вихър от електрони, веднага се стреми да намери източника му. Да го намери и да го унищожи. И отново да гладува.

От оврага излетя нагоре пламък. Разнесе се слаб взрив.

— А сега да слезем в скривалището — покани ги Робърт. — Предстои ефектно зрелище.

Змеят се върна от оврага след около две минути. Псевдотялото му беше почерняло още повече.

— Поглъща светлината — поясни Робърт. — „Малчуганът“ опита деликатеси и му се отвори апетит. Слушайте.

Той извика Змея. Горещо кълколещо мърморене нахлу в скривалището. Полковник Хюз, познал гласа си, трепна.

— Гладен съм! Гладен съм! Гладен съм! — повтаряше чудовището. — Усвоявам различни видове енергия. Готов съм да консумирам. Функционирам нормално.

— Сега ще опитаме да го унищожим — каза Робърт, намалявайки силата на звука. Насърчително тупна оператора по рамото: — Пошушни там на артилеристите.

„Улучиха“ Змея още с първия снаряд.

— Още, още! — викна Робърт, долепен до наблюдателния отвор. — Пердаши го! Не пестете снарядите!

Когато пръстта падна и димът се разсея, наблюдателите видяха, че тялото на Змея доста се е уголемило. Тъмната му маса бодро се люшкаше между снарядните ями, а в гласа му сякаш прозвучаха нотки на задоволство:

— Получих активно подхранване! Част от топлинната енергия е изгубена при избора на оптимален режим на поглъщане. Усещане за ситост. Усещане за излишък…

8 следващия миг Змеят изведнъж светна, пламна по-ярко от слънцето и веднага угасна. Взривната вълна разпиля отломките от стълба за високо напрежение, залюля скривалището.

— Разтоварване — тихо произнесе Робърт. Неизвестно защо, той веднага загуби интерес към това, което ставаше.

— Гладен съм! Гладен съм! Гладен съм! — буквално ревна Змеят.

— И пак коварство на програмата — уморено обясни Робърт. — Разтоварването отнема не само излишъка. Почти всичко. По принцип аз създадох Тантал на двадесети век.

— Прави силно впечатление — най-сетне се обади Слоупър. — Не по-късно от вдругиден ще бъде докладвано на президента за резултатите от изпробването.

Главният експерт леко се поклони на Робърт и каза:

— Бих искал да поговоря с вас насаме.

Отдръпнаха се встрани. Робърт улови неприкрито завистливия и ревнив поглед на Хюз.

— Слушам ви, сър.

— Ако правилно съм разбрал вашите изводи от математическите изчисления — Слоупър се позабави, подбирайки термина, — енергетичният капацитет на системата „Змей“ може да бъде много по-голям?

— О, да. В този случай бихме повдигнали прага на разтоварването — нищо повече. Обаче сегашните параметри са доста оптимални. Ние не познаваме по-мощни източници на енергия.

— А аз познавам. — Устните на главния експерт се разтегнаха в дяволска усмивка. — Имал съм възможност да наблюдавам.

— Не разбирам. Впрочем — Робърт учудено вдигна поглед към Слоупър. — Не искате ли да кажете…

— Именно — прекъсна го главният експерт. — Интересува ме: ще може ли вашият… Змей поне частично да обуздае ядрен взрив?

— Дявол го взел… — смутено промърмори Робърт. Стори му се, че от мистър Слоупър лъхна гробовен хлад. — Никога не съм мислил… Но защо, какъв е смисълът?… Навярно теоретично такъв вариант е възможен.

— Това е добре. Помислете, пресметнете. А смисълът… Ако вашият Змей победи атомния дракон, ще можем да създадем невиждана досега система за защита. Хиляди, десетки хиляди ваши гълтачи на енергия ще обкръжат най-важните промишлени и военни обекти. Ние ще станем практически неуязвими — представяте ли си?

— Опитвам се да си представя — угнетено каза Робърт. — Вие искате да разчлените ядрения взрив на десетки, даже на стотици малки взривове-разтоварвания?

— Не е задължително — загадъчно се усмихна Слоупър. — В идеалния случай ще можем да консервираме цялата мощ на ответния удар на нашия противник и няколко века след това да използваме електричество гратис.

— Ответния? — запита Робърт и потръпна от погнуса.

— Не се хващайте за думата, драги колега — махна с ръка главният експерт. — Замислете се над другото: може би сега сте пред прага на откритието на века.

— На закриването на века — сърдито натърти Робърт. — Извинете, чакат ме.

Робърт дойде в стола последен.

— А къде е доктор Оливър? — попита той келнера.

Ордьоврите на масата, където седеше шишкото, бяха останали недокоснати. — Да не се е разболял?

— Не знам, сър. Предложих да му занеса обяда в стаята, но той ме изруга и изключи телефона.

„Това е сериозно — помисли си Робърт. — Още не е имало случай Оливър да се откаже от обяд…“

На него също не му се ядеше. Циничните откровения на Слоупър зашеметиха Робърт. Само това липсва, да проклинат после името му, както проклинат и сега създателите на атомното оръжие. Макар толкова дълбоко да затъна тук, че Центърът действително стана за него капан. Оттук така лесно не може се измъкна. Пък и кому е нужен? На брат си ли, който цял живот се мъчи криво-ляво да осигури семейството си? Не, Ред не може да му бъде опора. На самия него трябва да се помага. А друг… Друг си няма никого — в целия този огромен и глупав свят. Може би само феята, която срещна в небето?

Влезе в стаята на биохимика без разрешение. Оливър лежеше на кушетката. На пода се търкаляше книга, а на масичката се мъдреше почти празна бутилка.

— Какво си се разкиснал, старче? — полюбопитствува Робърт и се плъсна в креслото. — И какъв е тоя нов навик — да се накъркваш сам? Можеше да ми позвъниш. Аз съм идеален партньор.

— Вие нищо не знаете, шефе — тъжно каза шишкото, без да обръща глава. — Нищо!

— Правилно. И не искам да знам — съгласи се Робърт. — Ако се тормозиш заради Тумора, ти си глупак. Да се повлияе на гените така избирателно, че да настъпи малка деградация на живото и нищо повече, е безкрайно сложно. Нещо повече, отде да знаем: може би тъкмо тези лавинообразни мутации ще доведат в последна сметка до онова, което си искал да получиш.

— Не, не съм искал! Не съм искал да получа! — неочаквано извика биохимикът. Посегна към уискито и наля в чашата си. Робърт пое битулката, отпи няколко глътки.

— Ето ти още едно доказателство — не бива да пиеш сам. Почна вече да крещиш, да се удряш в гърдите. Заради какво? — Робърт мрачно погледна биохимика. — Ние не работим във фабрика за играчки, а аз не съм пастор, за да ти опростя греховете. Самият аз съм до гуша в мръсотия.

— Писах на генерала — каза Оливър, вперил безсмислен поглед в тавана. — Настоявам за официално разследване.

Робърт се засмя високо.

— Да не си откачил, друже?! Той настоява за разследване! И това го казва човекът, който повече от всички искаше да остане в сянка, да джироса своя Тумор на мен, на Ралф, на господа бога! Каква муха те е ухапала?

— Не ми се живее, Робърт. — Биохимикът се опита да запуши, но веднага с отвращение хвърли цигарата. — Не ви ли се е случвало такова нещо? Пред мен се разкри… Разбрах всичко… Не стига, че съм нищожество, ами съм и престъпник.

— Може да се помисли, че тук всички останали развъждат зайци — злобно каза Робърт. — Престани да се занимаваш с мазохизъм.

— Вие нищо не знаете, шефе — упорито повтори Оливър. — Аз съм по-лош от онези фашисти, които са експериментирали в лагерите на смъртта…

— Какво искаш? — грубо запита Робърт и изведнъж му стана противно, че се намира до този стенещ шопар.

— Да се отърва от мъките! — с пиянска разпаленост извика Оливър. — Винаги съм смятал, че съвестта е измислица на поетите и

неврастениците. А сега тя се отвори като стара рана и боли. Какво да правя?

— Застреляй се — посъветва го Робърт. — Най-простият изход. Засега не съм опитвал, но казват, че помагало.

Оливър се понадигна. Очите му придобиха смислен израз.

— Благодаря за съвета — без следа от усмивка каза той и добави: — Винаги съм те смятал за добро момче, шефе.

— Отспи си — промърмори Робърт, тръгвайки към вратата. — Сега ще изпратя Евелина — нека ти направи успокоителна инжекция.

В града Робърт реши да позвъни на брат си и отиде с колата до пощата. Не му се искаше да звъни от Центъра — знаеше, че всичките им разговори се записват.

Докато телефонистката се свързваше с Лос Анджелис, той излезе на верандата. От запад към града приближаваха буреносни облаци. Слънчевите лъчи все още ги пронизваха и всичко наоколо изведнъж се обагри в зловещ теменужен цвят. Робърт извади шишенце с коняк и сръбна няколко мощни глътки.

„Сбърках с Оливър — помисли той. — Може наистина да го е заболяла душата човека… Нещо го мъчи, разбира се. В такъв случай — какво го усуква? Да беше ми се доверил, макар че, дявол да го вземе, какъв духовник съм аз… На мен самия ми се ще да вия…“

Отново отпи от шишенцето и неволно настръхна, усетил в тила си нечий поглед. Десетинагодишно слабо момче с изтъркани дънки и мръсна жълта риза безцеремонно го разглеждаше. Хлапакът седеше на стъпалата на верандата. От време на време се извръщаше с независим вид и плюеше в цветната леха. Погледът на хлапака беше насмешлив и дързък.

Робърт му направи знак с ръка. Ела насам значи.

Хлапакът застана нащрек и неохотно се изправи.

— Искаш ли да спечелиш един долар? — попита Робърт.

— И още как, сър.

— Ето, вземи. И имай добрината да не ми стърчиш пред очите.

— Разбрах, сър. Изчезвам.

— Мистър… Вие дадохте поръчка за Лос Анджелис — напомни телефонистката. — Свързвам ви.

Робърт позна гласа на Луиза, жената на брат му, и се зарадва.

— А къде е Ред? — запита той.

— Откъде се обаждаш? — отговори с въпрос Луиза. — От града ли?

— Не, Лу. От службата. А Ред вкъщи ли е?

— Жалко, че от службата — огорчи се Луиза. — Ние те чакаме ли, чакаме… Втора година обещаваш да дойдеш и все те няма. Ред вече се страхува, че там си се възгордял, забравил си ни. Той често си спомня за теб.

— Добре съм, Лу. Ще се измъкна някак. Непременно! За Коледа, а може и по-рано. Я дай слушалката на Ред.

— Няма го вкъщи. Ред реши да прокара в нашата къщичка водно отопление. Занимава се сега с тръбите, с котела.

— Що за къщичка? — учуди се Робърт.

Какво? Не знаеш ли? Нали ти писах… През пролетта купихме парцел. Използвам случая да ти благодаря за парите — свършиха ни добра работа. Ред се надява, че за около три години напълно ще ти се изплатим.

— Дреболия, това е подарък — измърмори Робърт. Нещо го стисна за сърцето и не то пускаше: ако правилно е разбрал, сбъднала се е най-после бащината им мечта. — Голям ли е парцелът, Лу, къде се намира?

— На брега. Четири акра. Знаеш ли, посях край къщата море от цветя. И твоята любима магнолия посади, радвай и живей там колкото искаш.

Робърт преглътна буцата, заседнала на гърлото му.

— А къде е малката Каролина? — попита той.

— Нея за ушите да я дърпаш, не можеш я откъсна от Ред. Помага… Тя също често си спомня за теб. И все пита кога най-после ще дойде моят чичо. А за твоето идване Ред така е заредил барчето, че буквално пращи.

Робърт криво се усмихна, като си спомни как при едно от идванията му за няколко дни двамата с брат си разгромиха барчето на Ред. Изпиха всичко до капка. Дните не им стигаха да се наприказват. Седяха и нощем, в голямата стая, и веднъж неволно събудиха Луиза: една празна бутилка от бренди се търкулна под масата, събори и цялата батарея…

Аз… непременно… ще дойда — запъвайки се, каза Робърт в слушалката.

— Ти говориш странно. Да не би да си болен?

— Здрав съм като Змея. — Той се засмя, но веднага разбра: думата „Змей“ не означава абсолютно нищо за Луиза. — Извинявай, Лу. Сигурно малко съм прекалил. На туй отгоре някаква меланхолия се е лепнала за мен.

— Трябва да се ожениш — въздъхна Луиза на другия край на жицата. — Същото казва и Ред. А освен това трябва да си починеш. Прати всичко по дяволите и долитай при нас, а?!

— Тук заваля дъжд — каза Робърт, като гледаше през стъклото на кабината към улицата. — А при вас?

— Не разбрах, има някакви смущения.

— Времето, казвам, какво е?

— Чудесно време. Слънце, топло. Тук още се къпят… И тъй, какво да предам на Ред за твоето идване?

— Кажи: обичам го — Робърт изведнъж почувствува, че по бузите му текат сълзи. — И на Каролина кажи същото… Така си и мислех, че при вас е слънчево.

— Пак ме плашиш — изхлипа Луиза. — Не се измъчвай. Идвай по-скоро…

— Днес ви пратих пари — прекъсна я Робърт. — Това е подарък. Купи нещо на Каролина… И търси булка, щом си намислила да ме жениш.

Затвори телефона, излезе на верандата.

— Защо плачеш? — попита го същият хлапак, подгонен насам навярно от дъжда. — Боли ли те? Удари ли се? Забелязал съм: хората често се удрят във вратите на кабините.

— Ударих се — съгласи се Робърт.

— Прочети молитва — посъветва го момчето. — Докато я четеш, ще ти мине.

— Забравил съм всички молитви — призна Робърт. Момчето вече не му се струваше досадно.

— Тогава изпсувай — каза малкият учител. — Много помага. Опитвал съм.

— Дадено. Ще направя каквото казваш. Само че малко по-късно.

Намигна на хлапака и се затича към колата — направо през локвите, в които се пукаха дъждовни мехури.

Робърт подкара автомобила, с лявата ръка извади шишенцето и допи коняка.

Караше своя „Алфа-Ромео“ машинално, потънал в спомени. Вечер майка им ги вика да вечерят, а те с Ред са се скрили в храстите на сас-сафраса[1] — весело им е да долавят в гласа на майка си тревога, миризмата на току-що сварена млечна царевица гъделичка ноздрите им и в края на краищата те не издържат, изскачат от скривалището си, закрещели с цяло гърло: „Тук сме, мамо…“ Смрадливите гъсталаци на Тумора… „Запознайте се, генерал Хейли, представител на инвеститора…“ Мургавото лице на Небесната скиорка. В очите й — ужас… Озъбената муцуна на кучето и шибащите като удари с камшик изстрели… Всичко се смеси. И ако виденията от детството са просто картинки, от които се свива сърцето, то по-нататък във всичко се появява болка. Скрита и явна, чужда и своя. Излиза, че светът е построен върху болката. Тя, тя е основата на живота, а не радостта и не състраданието. Щом е така, то за какво… За какво да живееш? За да страдаш и да причиняваш страдания на другите? Та нали „доброто оръжие“ е блъф. Всички те, обитателите на Центъра, са убийци идеалисти, той отлично знае това. Тях, шепата благородни негодници, ги погълна Капанът, но нима той може да бъде сит от толкова малко? Още сега техният Капан може да стане капан за цялото човечество… А Луиза в Калифорния сади магнолия… Бедната Луиза…

Робърт натисна педала на газта.

Колата се носеше по шосето като снаряд, вдигайки във въздуха облаци вода. Имаше моменти, когато Робърт управляваше интуитивно: „марийките“ не успяваха да почистват стъклото.

Отдясно се мярна познато рекламно табло. Робърт, който често пътуваше по този път, знаеше: след няколко мили от федералното шосе ще се отдели тясна бетонна лента. Над нея има надпис: „Минаването забранено. Собственост на министерството на отбраната“. Щом завие по нея, той също ще стане „собственост“, понеже този път води към Центъра, тоест в Капана. И освен това знаеше: там, на кръстопътя, се намира плодът на нечие чудовищно въображение: бетонният колос на статуята на Разкрепостяването, или по-точно на развратница, която се опитва я да литне, я да скочи.

„Може би трябва да се разкрепостя и аз? — мина му безумна мисъл. — Посъветвах ли Оливър? Посъветвах го! А защо самият аз не се възползвам от съвета си?

Железобетонът е сигурно нещо. Опростява живота. До нивото на пестила…“

Изведнъж му стана горещо. Робърт, с ръце, които не му се подчиняваха, отвори покрива на колата, но вятърът, смесен с дъжд, не разхлади нито лицето, нито душата му.

Стрелката на скоростомера прескочи последното деление на скалата.

Показа се колосът на статуята.

— Хей, уличнице! — викна Робърт и пиянски се закикоти. — Приемай клиент! Сега ще се разкрепостим…

Завъртя кормилото малко надясно. Бетонната основа на колоса се понесе насреща, приближи се, порасна до небесата. Край… Сега! Робърт затвори очи…

Удар не последва.

Автомобилът заподскача, после се метна първо на едната, после на другата страна, преобърна се… и Робърт окончателно дойде на себе си от предсмъртната еуфория. Колата лежеше до него нагоре с колелата, които продължаваха лудо да се въртят. Опита се да стане. Ръцете му трепереха от закъснялата уплаха, а краката се хлъзгаха по подгизналия чернозем на изораната нива. Продължаваше да вали.

Без да разбира все още нищо, Робърт докуцука до основата на статуята, по която нямаше даже драскотина. Учуди го и обстоятелството, че бетонът въпреки дъжда беше абсолютно сух. Протегна ръка. Ръката, без да срещне ни най-малко съпротивление, влезе в сивия монолит.

— Ха-ха-ха! Проклет идиот! Как не се сети, кретен?! Фалш… Всичко е фалш!… — Робърт гръмогласно сипеше проклятия и безсмислено риташе с крака обема на холографското изображение. Колосът се състоеше… от въздух.

Като дойде на себе си, Робърт опита да се свърже с Центъра. Гривната за връзка не работеше: очевидно се беше повредила, когато собственикът й бе паднал от колата. Дъждът обливаше лицето му, което Робърт така и не можа да изтрие както трябва от калта. Мокър и нещастен, той стоеше в подножието на гигантския фантом и

обмисляше: какво да прави? После изпсува, върна се на шосето и се потътри към най-близкия телефон, за да извика вертолета.

Робърт се къпа под душа дълго, както никога досега. Топлата вода безжалостно шибаше тялото. Тя, колкото и да беше странно, усмири отчаянието и разсея скръбта. Водата пречистваше Мозъка — от пиянския опиум, а тялото от преждевременната умора, която погубва всички нервни хора. Когато Робърт спря двата крана и облече хавлията, предишните нещастия и проблеми му се сториха почти нищожни. Чувство на самота и неудовлетвореност от света? Господи, колко познато е това: най-банална проява на комплекса за малоценност. Угризения на съвестта? Всичко това е глупост… Нека светът тръпне от срам заради своето нищожество. Той, Робърт, не е по-лош от другите. Може дори да е и по-добър. Най-малкото, в душата му са останали поне няколко капки състрадание. Неизвестно защо, наистина…

Робърт се облече и чувствувайки се обновен, реши да се отбие при биохимика.

„Трябва да се извиня и да поокуражa шишкото. С едно въженце сме вързани… — мислеше си по пътя. — Няма защо и няма с какво да се перча. Моето чудовище не е по-добро, а може и да е по-лошо от генната бомба на Оливър…“

Пред познатата врата Робърт спря, вдигна ръка да позвъни.

Не успя да натисне звънеца и зад вратата гръмна изстрел.

Робърт дръпна силно вратата и се вцепени от ужас: насред стаята, забил глава в локвичка кръв, лежеше Оливър. До него се търкаляше пистолет.

„Все пак послуша съвета ми — вътрешно изтръпна Робърт. — Намери своята бетонна стена, зад която вече не ни мъчат угризенията на съвестта… Впрочем може би Оливър е само ранен и все още може да му се помогне?“

Робърт обърна тялото. Празните очи на биохимика гледаха през Робърт и през целия този свят към отвъдните далнини. На Робърт му се стори, че в тях е замръзнало учудване. Изглежда, в последния миг от живота си, надникнал вече там, Оливър е разбрал: няма никакви отвъдни далнини, светове, сфери… Там няма нищо. Всичко е тук, само тук!

[1] Сас-сафрас — ароматен храст, който расте в Северна Америка. Б.пр. ↑

СРЕЩА НАД ОКЕАНА

Планерът набра височина и Робърт изключи мотора. Небето сякаш изведнъж се приближи повече, а когато той отвори остъкления капак на кабината, то започна и да говори: запя едва чуто в елероните и плоскостите, зашумя като свеж ветрец, тихичко задрънча със струните на антената.

Планерът, воден от автопилота, се движеше на широки халсове покрай брега на океана. След това Робърт го насочи към Тумора, над който почти постоянно се трупаха облаци и леката машина започна ту да се изкачва по възходящите течения ту да се спуска от тях като шейна във въздушните ями.

Времето напредваше и слънцето зави по на запад, преваляйки зад чертата на хоризонта. То позлати облаците и земята, ръцете на Робърт, той си спомни колко се страхува полковник Хюз от митичния вирус „З“, който обитава зоната на Тумора, и се усмихна.

„Време е да се прибирам — помисли Робърт. — Действително съм се побъркал: методично и целеустремено търся в небето алкохолните си халюцинации. Трябва да се консултирам с Евелина…“

Хвана щурвала и в този миг между разкъсаните облаци, в млечната пелена, съединяваща двете небесни крепости, се мярна нещо черно.

Скиорката!

Робърт включи мотора, хвърли машината в остър вираж.

„Тя е! Значи онова не е било привидение. Която и да е — тя съществува. Реална, жива, толкова красива и… изплашена.“

Девойката с черния пуловер забеляза планера и рязко сви встрани с намерение да се скрие в недрата на най-близкия облак. До нея имаше не повече от километър и половина.

— Не, мила прошепна Робърт, стиснал щурвала. — Няма да те оставя да избягаш. Стига си ме вземала на подбив.

Бързо настигна бегълката, но в последния момент скиорката пак го измами: гмурна се надолу и Робърт трябваше да направи нов вираж.

— Не се страхувай от мен! — понадигна се и викна той. — Не бягай, чуваш ли!

Сега следеше всяко движение на момичето и след малко, хвърляйки планера от една страна на друга, го догони.

— Къде пак? — отново викна. — Чакай!

Скиорката се обърна в движение, замахна с ръка, като че искаше да удари преследвача или да хвърли камък срещу него. В следващия миг се подхлъзна (господи, ама как може да се подхлъзнеш в небето?) и падна на крилото на планера.

Робърт я хвана за ръката.

Планерът се люшна надясно, но автопилотът веднага го изправи. Момичето се дръпна, за да се освободи. Внезапен и нелогичен страх за него — ще се изтърси, ей сега ще се изтърси! — сви сърцето на Робърт и той закрещя, като го държеше вече с двете си ръце:

— Ти какво — животът ли ти е омръзнал? Ще паднеш!

В гневните очи на момичето се мярна сянка на почуда. Запъхтяно и поруменяло, то по никакъв начин не можеше да си поеме дъх — жадно ловеше с уста плътния насрещен въздух, задъхваше се.

— Глупак — най-сетне прошепна то и отново се опита да се освободи, но вече не толкова рязко и настойчиво. — Няма накъде да падам, разбра ли? Пусни ме!

Робърт мълчеше. Даже притвори очи, стараейки се ръцете му да не причинят болка на небесната скиорка, да направят магия на страха й.

— Вие сте лешояди. — Момичето заплака. — Вие сте по-лоши от лешоядите. На тях мършата им стига, а на вас ви дай живи хора. Защо, ама защо ме преследваш като ловец?

Дланта на скиорката беше гореща, прекалено гореща.

— Слушай — каза той, — нима така се ловува? Да, наистина, търсих те. Търсих те — това е вярно. Мислех, че си сън или мираж. Или привидение. Първия път те видях през илюминатора, помниш ли? Ти се изплаши тогава…

Планерът, непригоден за пътник, рязко намали скоростта си. Шумът на насрещния въздушен поток утихна.

— Цялата гориш — разтревожи се Робърт. Предпазливо погали с пръсти недоверчивата и напрегната малка длан на момичето. — Сигурно си настинала в твоите небеса… Да не си болна?

Скиорката обърна към него златистомургавото си лице. По него нямаше сълзи — вятърът ги беше изсушил, напуканите устни се разтегнаха в презрителна усмивка.

— Ти какво, действително ли си глупак, или се преструваш? Привидение, фея, сън… Да, аз съм болна, аз не съм човек. Нали си от тая проклета база, сам трябва да знаеш. Вие ни направихте такива.

Сякаш гробовният хлад на Змея лъхна Робърт.

„Генната бомба — жегна го страшна догадка. — Значи по някакъв начин на полигона са попаднали хора. В зоната на Тумора видях покриви… Хюз ме уверяваше, че бунгалата са необитаеми… Скиорката каза «ни»… Излиза, че Хюз или не знае за хората, или лъже…“

— Колко сте? Как попаднахте в зоната на взрива? Защо се криеше? — Той обсипа момичето с въпроси. — Разкажи ми всичко. Аз действително съм от Центъра, но нищо не знаех, повярвай ми. Пък и сега нищо не разбирам.

— Защо ти е? — Погледът на небесната скиорка беше враждебен както преди. — Безсрамно ни измамиха, направиха ни опитни зайци. Сега ни преследват. Могат по всяко време да ни убият… Ти се един от тях.

— Това не може да бъде! — Робърт разтърси глава, като че ли отново съзря привидение. — Нещо бъркаш, момиченце. Ти навярно грешиш… Мълчи. Не казвай нищо. Трябва да помисля…

Спуснаха се под облаците и вляво от курса се появи зелено-кафявият оток на Тумора, над който трептеше странна мараня: там шаваха я червеи, я вътрешности с фантастични размери — розови, отвратителни, както самото извращение на природата, създадено от Оливър.

„Ето защо се застреля той. — Робърт стъпка по стъпка разбираше страшната механика на експеримента. — Знаел е всичко. И Хюз, разбира се, е знаел. Без всякакво съмнение това е негова идея — да се провери «добрата» бомба върху «човешки материал». Какъв негодник! Оливър успокои съвестта си е куршум… Сега са ми ясни неговите реплики: «Вие нищо не знаете, Робърт» и «Благодаря за съвета». Но къде да се намери куршум за Хюз? И с какво да се помогне на нещастните?“

— Как се казваш? — попита той.

— Бланка.

— Разкажи всичко, Бланка. Кълна се: аз нищо не знаех.

— Пусни ме. Няма да избягам.

Робърт разтвори лявата си ръка, а с дясната продължаваше да опипва и гали горещите пръсти на небесната скиорка, успокоявайки едновременно и нея, и себе си.

— Купихме тук земя и бунгало, по една обява. Казаха ни, че всичко това е останало след снимането на някакъв филм… — Момичето въздъхна, изтри очите си. — Много евтино. Защото местността била дива, до най-близкото селище имало около стотина мили. Баща ми отдавна искаше да си има свое кътче. Свое, разбираш ли?! И брат ми искаше…

— Разбирам — припряно каза Робърт. — Моят баща едно време също мечтаеше за малка ферма. Не доживя… Сега всичко бих му купил, ама е късно. — Той извади якето изпод седалката и вятърът тутакси го задърпа от ръцете му. — Облечи го. Тук дяволски духа.

Бланка поклати глава.

— Няма нужда. Горещо ми е. Нали казах — сега не сме хора. Всичко се измени. В мене, в останалите наши хора… Дейвид, брат ми, казва, че това е мутация. Научихме се да летим — много бързо се научихме. А най-напред да чувствуваме. Всичко, което става наоколо. Но не тук, а там, където живеем. Аз например и сега всичко чувствувам: какво правят приятелите ми, накъде лети или пълзи всяка твар, кое от растенията расте или залинява, кой кого иска да изяде. Виждам на кулата всеки ваш войник от охраната и знам за какво плаче или по какъв повод душата му се смее. Ето там например е бодливата тел. По нея тичат безброй сребристи мравчици. Изглежда, че това е токът… За какво още да ти разкажа?

— Много ли сте? — попита Робърт и не позна гласа си.

— Дванадесет семейства. Не съм броила колко сме. Двама вече умряха, старци. Още по време на мутацията. Нали знаеш: бомбата беше взривена през зимата, когато тук денонощно валяха дъждове… Тогава не разбрахме нищо. Тя блесна като светкавица, изплаши ни малко — не беше сезон на гръмотевични бури. После забравихме…

— Бланка — възкликна той, притегляйки момичето към себе си. — Любима, чудо мое… Аз също съм болен. Ти ми се присънваше и ми се привиждаше. Всеки ден, всяка минута… ти сигурно няма да ме

разбереш, защото живееш с болката си. Можеш ли да си представиш богат учен, който е самотен и нещастен също като теб? Та аз също съм нечовек, Бланка. Търсих те в небесата, чуваш ли, любима. Аз също съм мутант. — Той говореше разпалено, леко притворил очи, за да не проникне в думите му фалш. — Изглежда, аз също съм облъчен. Отдавна, още като дете. Имах много добра майка, Бланка. Още никой не е регистрирал радиацията на добрината, но я има, тя съществува. Знам. Тъкмо затова се мъча…

Горещата длан на небесната скиорка легна на челото му. Робърт прекъсна полубезумната си реч, посегна към тази малка ръка, започна да я целува.

— Моят брат беше аптекар — тихо каза Бланка. — Много е чел, много знае. Той пръв разбра… Разболяхме се малко след експлозията. Валеше дъжд — и всичко стана хлъзгаво и тъмнокафяво, покри се с плесен. Хората също. Започна треската. Търкаляхме се в безсъзнание в калта, бълнувахме, късахме дрехите си, в организмите ни ставаше нещо невъобразимо: умирахме и едновременно се възраждахме. Помня страшния сърбеж. Всичко, което свързва човека с външния свят, болеше и се видоизменяше. Очите или не виждаха нищо, или пък, струваше ни се, започваха да различават даже движението на мускулите. Ушите… Ако знаеше какво чуват сега…

— Прощавай — прекъсна я Робърт, — разбрах те така, че ти чувствуваш целия биом[1] на Тумора, тоест на мястото, където избухна бомбата. Това говори за взривоподобно развитие на интуицията. Тогава защо не ми вярваш, Бланка? Та аз целият съм пред теб. Ти ме виждаш, нали? Целия, от край до край! Нещо повече. Отдавна трябва да си усетила моята самота и тъга. Стара история: катастрофално ми липсва любов и разбиране.

Бланка мълчаливо бутна щурвала. Планерът заби нос, устреми се към земята.

— Стига си ме мъчил! — извика момичето. — Ти действително си нечовек. Или си дявол. Какво искаш да получиш? Каква ти любов? Срещнаха се два изрода… Убиецът философ се обяснява в любов на жертвата си. Намислил да се изповядва… — Бланка се засмя или пък изхлипа. — Хайде, мили! — възкликна тя. — Последен шанс за теб. Сега ще има опрощаване на всички грехове…

По някакво чудо тя продължаваше все още да стои до него, в едноместната кабина, а земята и океанът вече неведнъж разменяха местата си, приближаваха се, падаха върху тях — невъзвратимо и неспирно.

Робърт, пуснал щурвала, мълчеше. Дори се усмихна, сякаш беше съгласен със скиорката, че действително е по-добре да се забият в земята, да се отърват наведнъж от всички преживявания, мъки на съвестта, проблеми. Още минута, две… Летецът може да има само един катарзис.

Внезапно го дръпнаха същите ония малки ръце, които вече бе успял да обикне:

— Опомни се! Какво ти е?! Направи нещо! — настойчиво молеше Бланка. Сякаш беше забравила за способността си да лети, за това, че именно тя преди една минута реши гибелта им.

Робърт мигновено включи мотора, дръпна щурвала към себе си и натисна докрай педала на газта.

Малкият двигател диво изрева.

Приближаващата се плоскост на земята — носеха се към крайбрежните дюни — започна неохотно да потъва надолу, но все пак скоростта беше твърде голяма — не можеха да я убият, да избягат от земята!

Излязъл от острото пикиране, планерът на Робърт се удари в брега по допирателната, подскочи и след като измина няколко десетки метра, заби нос в пясъка.

— Жива ли си? — попита Робърт, бършейки кръвта от раненото си лице.

В последния момент изхвръкнаха от кабината. Небесната скиорка се спусна на земята плавно, като с невидими крила, а той се повлече и заби лице в тревясала купчина пръст.

— Ти… ти какво? — устните на Бланка трепереха. — Защо така?… Че ти можеше да се пребиеш.

Глупаво усмихнат, Робърт посегна към момичето, започна да целува устните й, очите, косата.

— Не бива — прошепна Бланка. — Не ме докосвай. Ще се заразиш… Аз чух. Войниците от охраната говорят за това.

— Нека — тръсна глава Робърт. — Не се страхувам от нищо! Само да съм с теб. Тук. И да сме сами, в целия свят — сами.

Устните на момичето едва забележимо трепнаха в отговор на неговите настойчиви ласки.

После лежаха на топлия пясък до изкривената стойка на шасито. Бланка, намокрила забрадката си с океанска вода, изтриваше кръвта от лицето му.

— Вие сте напуснали селището, нали? — попита Робърт, връщайки се към страшната действителност. — Защо? Щяха да ви окажат помощ.

— Боже мой, колко си наивен! — възкликна момичето. — То се знае, че се опитвахме да разберем какво се е случило, да се свържем с хората. Мислехме, че е започнала атомна война. После едни младоженци се сетиха, че имат транзистор. Пуснахме го и се убедихме: със света не е станало нищо, бедата бе сполетяла само нас…

В очите на Бланка, в които вече нямаше отчуждение и страх, се върна болката от преживяното.

— Дейвид се възстановяваше най-бързо от всички. В това време нашето селище потъна в безобразна тропическа гора, която за няколко дни заля всичко наоколо, унищожи пътя. Дейвид взе колата на съседите и реши да си проправи път, за да потърси помощ. На втория ден се върна. Събра ни и разказа, че зоната на експлозията е оградена с бодлива тел и се охранява. Съобщи ни също, че към нашето селище се насочва отряд военни, командувани от висок слаб полковник…

— Така си и мислех — Хюз — промърмори Робърт.

— „С тях — каза брат ми — идват трима цивилни, изглежда, са научни работници.“ Видял също един бронетранспортьор с цял куп апаратура и две санитарни коли. „Убеден съм — заяви Дейвид, — че сме станали жертва на някакъв дяволски експеримент. Без наше съгласие са ни направили опитни зайци. Затова е глупаво и наивно да чакаме помощ от военните и от ония, които им служат. Дори да не ни затворят в клетки, със сигурност ще ни държат под ключ, ще ни измъчват с анализи и всевъзможни изследвания, а сетне могат и да ни премахнат като излишни свидетели. Или ще ни натикат в лудницата. Трябва да се махаме! Никой няма да ни помогне…“ Така каза батко и всички се съгласиха с него. Скрихме се в тропическата гора. Военните се върнаха с празни ръце. Търсят ни и сега, но предимно с вертолети.

— Сега всичко ще се промени — пламенно увери момичето Робърт. — Имате приятел. Ще поискам да ви оставят на мира. Ако се

наложи, ще се обърна към самия президент…

— И също ще се озовеш в лудницата — прекъсна думите му Бланка. — Не го прави. Ще погубиш и себе си, и нас.

— Но нали сигурно може да ви се помогне! — извика Робърт. — Най-добрите лекари в света…

Изведнъж той се запъна.

„Ами че Бланка е права — с тъга помисли Робърт. — По заповед на Хюз лекарите ще се заемат най-напред с мен. Ще ми поставят диагноза: алкохолна психоза или нещо по-засукано… Братът на Бланка навярно е прав… Единственото, което все още струва нещо в нашия свят, е свободата. Макар и илюзорна, неистинска, болна, но свобода… Ще измамя и ще предам нещастните, ако опитам да се намеся…“

— Не мисли за нас — каза Бланка. — Не се измъчвай. Вече не може да ни се помогне. Ние полека-лека си отиваме. Миналата седмица се разболя леля Женевиев…

— Не, не — поклати глава Робърт. — Въпреки очакванията на нашите специалисти облъчването е предизвикало положителна мутация. Тя е пришпорила еволюционните процеси в живите организми, отворила е складовете с резерви. По своите възможности вие не сте нечовеци, а свръхчовеци.

Бланка си погледна часовника и тъжно се усмихна:

— Време е да си вървя… — тя махна по посока на Тумора. — Късно е вече. Баща ми и Дейвид ще се тревожат.

— Страхувам се да не те загубя. — Гласът на Робърт секна. — Така странно ни събра съдбата. В небето… Устремихме се един към друг. И сто… не искам да се разделяме, страхувам се.

Бланка ласкаво го докосна по бузата.

— Мама ми е казвала: отначало съдбата помага на влюбените. Най-важното е никой от… твоите да не научи за нашите срещи.

— Как ще те намеря? Утре, вдругиден?

— В небето, само в небето. Ще поправят твоята машина и ти ще долетиш тук. А аз при теб. Ще те посрещна. Там, където избягах… А сега се обърни, моля те. Трябва да излетя.

— Защо? — учуди се Робърт. — Срамуваш ли се от това, за което хората през всички времена са мечтали?

— Не знам, обърни се. Когато летя, сякаш съм гола. Моля те.

— Да, разбира се — обърна се Робърт.

След минута отгоре, от гаснещата глъбина се чу:

— Ще те чакам…

Робърт се потътри към планера. Пристъпи няколко крачки и с почуда забеляза, че се олюлява като след голямо пиене. Само че еуфорията беше съвсем друга. Не световно-неясна, а конкретна, с лицето и гласа на любимата, която отлиташе сега към тревожни и затова враждебни нему пространства. Как да живее по-нататък?! Как да опази Бланка и себе си в този кошмарен свят? Какво да противопостави на полковник Хюз и на хилядите подобни на него мутанти? И така, какво да им противопостави?! Тяхната любов с Бланка — крехка, трогателно прилична на новородено теленце, което се опитва да се закрепи на своите плъзгащи се на всички страни крака и всеки миг може да падне дори от полъха на вятъра. Не… Това няма да им подействува… Те уважават само силата. Омразата ражда сила. Значи трябва да се учи да мрази.

По гривната за връзка Робърт извика Стивън.

— Планерът се счупи, Стив — каза, като се стараеше гласът му да звучи безгрижно. — Вземи вертолета и карай насам, към залива.

Но колкото и горестни да бяха мислите му, колкото и зловещи да изглеждаха страховете му, през пепелявата светлина на нощта през сиянието на лунната пътека, разстлани по уморения гръб на океана, през всяка висока звездичка до него достигаше в този час топлина и усещане за смисъла на живота: той има Бланка!

---

[1] Съвкупността от видовете растения и животни, населяващи даден район. Б.а. ↑

НЕЧОВЕЦИТЕ

„Започвам да измервам времето“ — като изпод земята съобщи Хюз. Очертанията на полковника странно се променяха. Той се люлееше и се свличаше или пък отново се източваше в целил си извънмерен ръст, сякаш не; тяло запалваше униформата, а дим.

Навред пред тях се простираше печална равнина. Нийде ни дръвче, ни храстче. Камъни, пясък, сухи снопчета трева.

„Сега ще ги оженим — засмя се Хюз, — моето огнено момиченце и твоя Змей. Ще се сродим…“

„Спри! — викна Робърт. — Знам го твоето момиченце. Едно време то изгори Хирошима и Нагасаки. Изключи адската машинка!“

„Късно е… Единадесет… седем… четири…“

„Чакай! Няма къде да се скрием!“

„Защо ти трябва да се криеш? — изкиска се Хюз. — Нали уж търсеше смъртта.“

Той се смали пред очите му, шмугна се в някаква дупчица.

След миг над равнината изгря второ слънце. Но не успя да се разгори, и ужасяваща тъма започна лакомо да поглъща огненото тяло, да расте нашир и нагоре, придавайки на познатия гъбовиден облак образа на Змея. Чудовището се изпълваше с атомен пламък и растеше много бързо. В следващия миг от него се отдели протуберанс от изхвърляне. След него втори, трети… Многокилометровият огнедишащ Змей бълваше струи звездно вещество, след които оставаха черни ивици димяща земя. Кинжалните удари на Змея се сипеха все по-близо и по-близо. От нетърпимата жега сухата трева пламна…

„Жив ли си още?“ — изписука Хюз, подавайки се от дупчицата.

Робърт се хвърли на земята, за да хване гадното същество и да изгори заедно с него, но в последния момент мъничкият полковник се шмугна обратно в дупката. Робърт извика от гняв и яд… и се събуди. За кой ли път — лежи на пода, сърцето му бие силно, сякаш ей сега ще изхвръкне, слюнката му пресъхнала, в устата му горчи.

„Наистина — кошмар — помисли той за предстоящия изпит на Змея и потръпна. — Те явно са готови частично да нарушат Договора за забрана на опитите с ядрено оръжие. Шахтата е смешно плитка. Ако Змеят не удържи взрива, а това е напълно вероятно…“

Робърт изпита желание да се изкачи на покрива. Все едно вече няма да заспи, а там се диша по-леко.

Наметна халата, излезе в коридора, осветен от скрити плафонери. Коридорът беше безлюден и сънен — четири часът сутринта, всички още спят.

Тихо се отвори позната врата. От стаята на Евелина с рамото напред се измъкна здравенякът от охраната, който обикновено дежуреше на южния портал. Разкопчана униформа, в ръката колан. Видял един от шефовете на Центъра, той трепна, смутено се изпъна.

— Всичко е отлично, приятелю, нали? — Робърт шеговито го боцна с пръст по корема. — Сега хубавичко си почини.

Душата му се отпусна. Баналният случай, срещата пред познатата врата като че ли позаглуши, разсея тягостните отзвуци от съня. Сексуалната войнственост на тяхната докторица наистина е нещо по-добро от равнодушното им майсторство — неговото, на Оливър, на Ралф, най-сетне на този мръсник Хюз…

С такова настроение Робърт дойде и на закуска.

Ядеше както винаги автоматично, без да забелязва какво има в чинията. Между специалистите, които се хранеха заедно с него, по-рано Робърт предпочиташе няколко души. С тях можеше да си разменя новини и да се шегува, пък и да обърне по чашка на бара. А сега мислите му постоянно се връщаха към Бланка, към страшното израждане на материята, в което тя живее, изобщо към проблема за нечовеците. Вбесяваше го собствената му безпомощност, необходимостта да мълчи и за кой ли път да си дава вид, че уж нищо не знае, че уж нищо не е станало. Това съвсем не отговаряше на характера на Робърт, на неговия навик да казва всекиму в очите каквото му хрумне, най-после, на неговото положение. Но ако по-рано той беше сам и смяташе, че е неуязвим от каквито и да било напасти и преживявания, но след запознанството му с Бланка всичко се промени. Появи се болезнена точка — неговата находка и тайна, която трябваше да защитава с всички средства, защото без него тя ще пропадне, ще загине, впрочем както и той без нея.

Тъкмо бе наченал говеждата пържола, когато в стола надникна Стивън и му кимна.

„Нещо го е сполетяло — помисли Робърт и тръгна към вратата. — Стив никога не ме безпокои за глупости.“

— Какво има? — попита.

Стивън нерешително запристъпя на място. На широкото му добродушно лице се изписа страх и той кимна към вратата на стола. Робърт, без да продума, мина в безлюдния хол.

— Казвай.

— Вие знаете, шефе, аз и механиците се занимаваме с ремонта на планера…

— Не върви ли?

— Няма такова нещо, шефе, утре машината ще бъде готова. Има друга една работа. Някой ви пасе. Вижте. Намерих го под бордното табло. — Стивън извади от джоба си миниатюрен магнетофон, предаде го на Робърт.

„Старият дивак — със студена ярост помисли той. — Несъмнено това е работа на Хюз. Обаче полковникът се увлича… Време е да го сложа на мястото му.“

— Благодаря, приятелю! — Робърт непохватно притисна пилота до гърдите си, сетне измъкна касетата от кутийката и решително блъсна вратата на стола.

Хюз си допиваше топлото мляко.

Робърт сложи магнетофона на масата пред полковника и като се стараеше да не привлича вниманието на околните, тихо каза:

— Губите си вещите.

— Не ви разбирам — на лицето на Хюз не трепна ни един мускул.

— Отлично разбирате всичко — заплашително продължи Робърт. — Предупреждавам ви: не ми се мотайте в краката. Ако там — и той посочи с очи нагоре — се изправят пред дилемата: или вие, или аз, уверявам ви — изборът няма да бъде във ваша полза.

— Сър — Хюз все пак се смути, — повярвайте, това е недоразумение. Нямате никакви основания…

Робърт презрително изхъмка и се върна при масата си. Пържолата му бе съвсем изстинала. Почовърка я с вилицата и си поръча пържени яйца.

Беше се озовал далеч зад хълма, където свършваше малкият парк и започваше безлюдната печална степ, умъртвена от избилите по нея солени петна.

„Най-после съм сам“ — облекчено въздъхна Робърт. И веднага изруга — иззад беседката се подаде по лисичи бдителната муцунка на Ралф.

— Разхождате ли се, докторе? Разрешете да се присъединя.

Помощникът се озърна и Робърт помисли с тъга: „Този е вторият. Днес се озърташе и Стивън. Впрочем не съм по-добър от тях. Аз също се страхувам до смърт. Наистина, не за себе си, а за Бланка, но страхът кара хората да си приличат.“

— Нещо е станало с вас, докторе — забеляза Ралф. Престанали сте да се подигравате.

— Толкова ли си личи? — неволно се усмихна Робърт.

— Извънредно. Като че ли са ви подменили.

— Вас са подменили! — злобно възкликна Робърт и така дръпна Ралф за яката, че помощникът изхълца от уплаха и захриптя.

— Вие сте полудели… — прошепна дребният човечец, като все още се държеше за гърлото и усилено гримасничеше.

— И вие ще полудеете — отмъстително каза Робърт. — Май вече полудявате. Видяхте веднъж-дваж Тумора, Змея на полигона и… се уплашихте. Преди, на хартия, всичко беше чисто. И изведнъж… се материализира. Нали така? Ама говорете де, дявол да го вземе!

— Не сте съвсем прав… — промърмори Ралф. — Аз се готвих психологически… Даже се гордеех. Практически ние първи започнахме разработката на „доброто оръжие“. Действително. Нима не е хуманно да покориш, без да убиваш?! Помните ли, когато утвърдиха нашите проекти, вие решихте да изпратите телеграма до създателя на неутронната бомба: „Ще стане както ние искаме, никаквецо.“ Оливър каза, че са минали четири години, откакто той е умрял. А вие пийнахте уиски и заповядахте на свързочника: „Все едно — изпращай! В преизподнята, да, да — точно в ада. Нашият адресат се намира там.“ И се превивахте от смях.

— Тогава всички се смяхме твърде много — замислено каза Робърт. — Бяхме се напили и се смятахме за спасители на човечеството.

Точно така — подхвана Ралф. — На мен тогава също ми се струваше… Много неща ми изглеждаха по̀ иначе… Може би само „сънните лъчи“ на професор Доуън представляват някаква ценност. Генната бомба даде цяла лавина непредсказуеми и неконтролируеми мутации. Вашият Змей, ако вземем под внимание неговите разтоварвания, не е нищо друго освен една постоянно действуваща бомба. Тогава на какво се радвахме? Къде е нашето „добро оръжие“? Или ние…

— Стига — прекъсна го Робърт. — Вие казвате не поносимо верни неща, но мислите за нещо друго. Какво ви мъчи по-точно?

— Покривите! — изпъшка Ралф и дребното му личице побледня. — Покривите от тръстика… Там, в Тумора. Не вярвам на Хюз.

— Аз също — каза Робърт.

Помощникът се дръпна.

— Не! — прошепна той. — Вие също лъжете, шефе. Нарочно ме обърквате. За да ми прехвърлите после отговорността. Няма да я бъде! Нищо не знам и не искам да знам. Няма никакви покриви! И не е имало. Не съм ги виждал, разбрахте ли?!

И Ралф, сгърчил лице в безумна гримаса, се спусна право през храстите, бранейки се с ръце от клонките като от нахални пчели.

„От час на час става по-лошо — помисли Робърт. — Това мекотело така трепери за кожата си, че страхът напълно заглушава разума му. Той не е опасен, разбира се, но и никаква полза няма от него.“

Настроението му съвсем се развали. Робърт зави към жилищния блок. Войниците от охраната при контролно-пропусквателния пункт го поздравиха. Робърт им кимна. Вече се готвеше да блъсне стъклената плоча на вратата, когато отзад се чу изплашено-страшното:

— Стой! Обръщай назад!

Робърт се огледа.

На площадката пред портала някакъв джип правеше завой.

Единият войник от охраната, размахал автомат, крещеше своето: „Стой! Обръщай!“, другият отстъпи към караулното помещение и припряно се шмугна в него.

„Какво ги е изплашило толкова?“ — учуди се Робърт.

От колата се измъкна младичкият лейтенант и залитайки, тръгна към портала. Във вида му имаше нещо необичайно, но какво — Робърт

не можеше да разбере.

— Стой, ще стрелям! — изписка войникът от охраната, като отстъпваше и вдигаше автомата си.

— Хей, момчета, какво става?! — викна Робърт и се насочи към контролно-пропусквателния пункт.

Лейтенантът, като накуцваше силно с левия крак, докрета до портала, вкопчи се в желязната решетка и кресна на войника:

— Повикай лекаря, глупако! По-бързо!

„Загар — изведнъж разбра Робърт. — Пигментът му се е изменил.“

Той почти едновременно забеляза златистия отблясък върху умореното, обезобразено от страха лице на лейтенанта, и изскочилия от караулното помещение втори войник от охраната е огнехвъргачка в ръце.

Нещо в Робърт се скъса.

— Да не си посмял! — закрещя той и се втурна срещу безумеца.

Обаче войникът го изпревари.

Фучащата огнена струя шибна портала, отхвърли лейтенанта. Обхванат от пламъците, той е вопъл се затъркаля по земята. Както се беше засилил, Робърт удари войника от охраната с ръба на дланта си по врата. Той изтърва огнехвъргачката и се строполи.

— Отваряй! Ще те застрелям! — кресна Робърт на нисичкия сержант, замръзнал от уплаха до пулта за управление на портала.

Робърт свали ризата си и удряше с нея живото огнено кълбо, докато някой от дотичалите хора, привлечени от шума, се досети да използва пожарогасителя. Онова, което преди пет минути беше човек, сега лежеше на асфалта като обгоряла греда. Лейтенантът беше мъртъв.

— Диваци! Нечовеци! — изхриптя Робърт и захвърли черните от сажди дрипи на ризата си. — Проклети да сте.

В стаята надникна набръчканото лице на луната. Робърт я изгледа под око със злоба — няма защо да сияеш напразно. Нека по-добре вятърът докара от брега повече облаци, нека се развилнее буря, та никой да не види птицата, която посред нощ долетя през неговия прозорец.

— Не се тревожи — прошепна Бланка, разбрала тревогата му. — Промъкнах се като сянка. Утрото е още далеч. И не трепвай, моля те,

при всяко шумолене.

— Страхувам се за теб. През цялото време. От деня, когато за пръв път се срещнахме в небето… Не съм знаел преди… Излиза, че колкото по-силно обичаш, толкова повече се страхуваш да не загубиш човека, който ти е скъп. А пък ти си обградена от опасности.

— Аз съм обградена от теб…

— Ти цялата гориш… Бих направил сам най-елементарните анализи, може ли? Поне изследвания на кръвта.

— Престани. Просто ние живеем по-бързо от обикновените хора. Изминали са два часа, откакто съм при теб, а ми се струва — няколко денонощия. Времето изгаря в мен. Нашето общо време.

— Не говори така.

— Искам времето да ми стигне за всичко. Роби. Скъпа ми е всяка секунда, затова бъди с мен… Не се измъчвай от напразни страхове. Ти ме нарече своя жена, помниш ли? Искам да бъда за теб най-добрата жена… За да не можеш после никога и с никоя да ме сравниш.

— Какво говориш, глупавичка моя? Ще имам само теб. Винаги. Цял живот.

„А кой знае пределите на нашия живот? — с тъга помисли Робърт. — Може би вече сме стигнали до предела и без да знаем бъдещето, стоим с всичките си чувства и надежди на ръба на пропастта? Пеперудите еднодневки сигурно също смятат, че живеят… И защо «смятат»? Именно живеят, защото друго не им е известно.“

Бланка заспа за минутка и веднага отвори очи.

Не сме спали две денонощия — оплака се тя. — Войниците пак прочистваха гората. Три вертолета ни търсиха. Дейвид и приятелите му искаха да ги обсипят с камъни, но аз ги разубедих…

Бланка лежеше, отметнала чаршафа. Лунната светлина докосваше раменете и гърдите й, посребряваше черната й коса.

„Тя не може, не бива да изчезне или да загине! — замоли се наум Робърт, вгледан в любимата си. Нека мутацията направи това прекрасно тяло безсмъртно. Бланка и нейните сродници ще дадат началото на нова генерация хора. Могъщи, силни, които най-сетне ще въведат ред в този свят. Техният свободен разум и дух без съмнение ще ни унищожат. Такива като мен, като полковника, като хиляди други… Затова пък ще се спаси светът.“

— Като дете чух една легенда — тихо каза Бланка, сгушена до него. Или пък мама ми е чела приказка не помня. Там се разказваше за птици, които се раждали без крака. Те не можели да си починат дори за миг, тъй като в противен случай не биха могли да излетят отново. През целия си живот птиците трябвало да летят. Само смъртта ги връщала на земята.

Момичето замълча, обърнало глава към прозореца. Там, сякаш чули молбата на Робърт, облаците припряно забулваха лицето на луната.

— Тогава легендата много ми хареса — глухо изрече Бланка. — Какво по-романтично от това. А сега… Какво не бих дала, мили, за да не отлитам от теб.

Робърт стисна зъби, мъчейки се да сподави горестния стон в себе си:

— Ще стрелям по всеки, който си пъхне носа в стаята ни.

— Няма да стигнат куршумите — въздъхна Бланка.

Тя приседна, дрехите й прошумоляха.

— Остани още — помоли Робърт.

— Време е, мили. Скоро ще започне да се зазорява.

Скиорката облече неизменния си пуловер, целуна Робърт и като черна птица безшумно се измъкна през отворения прозорец.

„Не бива да се рискува така — помисли Робърт. — Ако ме следят…“

В следващия миг зави сирената, до портала пламна прожектор.

„Забелязаха я — предчувствие жегна Робърт. — Ти… Само ти си виновен. Трябваше да й забраниш… А на всичко отгоре я спираше…“

Наметна якето си и бързо изскочи навън.

При контролно-пропусквателния пункт гръмнаха няколко изстрела.

Робърт хукна нататък.

— Какво се случи? — попита първия срещнат войник от охраната.

— Не знам, сър. Разправят, че Карл видял вещица.

— Отлетя! Натам! — повтаряше мършавият сержант, заобиколен от любопитни, и сочеше с пръст към океана.

Робърт не забеляза как Хюз се озова до него.

— Не желаете ли да се присъедините? — попита полковникът, подавайки се от джипа. — Мистика, разбира се, но аз за всеки случай ще патрулирам известно време с два вертолета около Центъра. Качвайте се при нас.

Дори с поглед Хюз не показа, че подозира в нещо Робърт, и той, колкото и да му беше трудно, пресилено се усмихна, поклати глава.

— А, не, аз на детски игри не играя. По-добре ще остана да поддържам връзката, а вие водете репортажа.

— Както искате.

Джипът се понесе към летището. След няколко минути моторите на вертолетите заработиха. Двете винтокрили машини, замигали с червените си сигнални светлини, подскочиха към небето и се разтопиха в предутринния здрач.

„За кой ли път моля бога да пощади, да избави, да прости? — с ярост и с мъка помисли Робърт, взрян в сляпото небе. Превключи гривната за връзка на служебната вълна, но в ефира засега беше тихо. — За себе си — нито веднъж. А ето че заради Бланка… Колко е противно да стоиш ей така и нищо да не правиш… Колко е страшно да бъдеш безсилен! Такива като Хюз могат всичко. С помощта на такъв един глупак като тебе да превърнат хората в нечовеци. Да ги намерят, да ги изгорят или да ги убият… Господи, помогни на Бланка! Защити я, скрий я в облаците… Позволи й да избяга от потерята!“

— Шефе, при мене е чисто — доложи на Хюз пилотът от втората машина.

— Гледай по-внимателно — измърмори полковникът.

Пак тишина.

И изведнъж тържествуващият глас на Хюз:

— Ето я! Робърт, тук има нещо! Видях човек… По-ниско, по-ниско ти казвам! — извика той на пилота. — Дяволска работа, къде се дяна?! Вещица, Робърт, истинска вещица. Очите й горят, косата се ветрее…

„Изпитва ме подлецът. Иска да се издам. Да избухна в ругатни или да закрещя нещо по микрофона, да настоявам… И половината сигурно е лъжа. Бланка трябва вече да е далеч. Освен това там е Стивън… Той ще попречи на Хюз просто от желание да му попречи.“

— Отляво! Отляво се мярна! — отново закрещя полковникът. — Прожектора… Дай аз сам…

Изтрещяха два изстрела.

— Въже! — изплашено извика Стивън. Чу се удар. — Сър, откъде в небето въже?… Падаме, сър. Парашута…

„Така ви се пада! — радостно се изсмя Робърт. Сержантът, който пръв беше видял «вещицата», с учудване погледна шефа. — Навярно Дейвид се е постарал. Или някой от съплеменниците на Бланка. Така ви се пада! Стив, разбира се, е успял да скочи, а Хюз и неговата компания отдавна ги очакват в преизподнята.“

— „Кондор“, „Кондор“, тук „Скала“ — за всеки случай каза той по микрофона. — Какво стана? Отговорете.

В ефира леки шумове, писукане.

Той повтори повикването.

След няколко минути се обади пилотът на втория вертолет:

— „Скала“, тук „Кондор-2“. Загубихме машината. Всички са живи. Полковник Хюз си счупи ръката при падането. Връщаме се.

Отлично! — промърмори Робърт.

Превключи се на системата за оповестяване и не без удоволствие се разпореди:

— Дежурният лекар на Центъра незабавно да пристигне на аеродрума. Да се подготви за настаняване на ранен в болницата.

ПЕСЕН НА ДВА ГЛАСА

На вратата се почука.

Влезте — каза Робърт.

— Извинете, шефе — на прага стоеше Евелина.

Исках да се видим…

Робърт навъсено кимна.

— „Само ти ми липсваше сега“ — помисли си, докато канеше гостенката в стаята.

Евелина, доловила настроението му, се усмихна.

— Няма да искам любов. — Тя приседна на кушетката, запуши. — Дойдох да се сбогувам…

— Как? — изуми се Робърт. — Заминаваш ли? За дълго ли?

Евелина стана и изведнъж се оказа, че съвсем не е лоена топка, а делова, стегната жена:

— Завинаги. Скъсах договора. Не знам с какво да го обясня, но в Капана ме е страх. А на всичко отгоре Оливър…

— Била ли си с него?

— Какво значение има това сега. — Евелина сви рамене. — Струва ми се, че само с твоя Змей не съм била… Няма ли да ме изпратиш, Роби?

— Не знам. Генералът трябва да пристигне. Не обичам началството, но трябва да играя ролята на домакин.

— Жалко. Вече си приготвих багажа. Бъди умен, Роби. И също заминавай оттук. Имам лоши предчувствия — тук намирисва на леш.

Благодаря за съвета — неловко прегърна Евелина той. — Не забравяй своя… пациент.

Жената си отиде.

Робърт опита да се залови с изчисленията на капацитета на Змея, но мрачната пустота в душата му все повече се разширяваше. Стана му ясно, че надвечер непременно ще полети към Тумора и ще пришпорва там планера, докато открие Бланка. Та нали Хюз стреля по нея. Могъл е да я рани, да я изплаши. Не бива да живее в неведение и да терзае

сърцето си със страхове. Не бива постоянно да се крие от страшната тайна на Тумора, да хитрува пред всички и да се прави, че нищо не е станало. Длъжен е да спаси Бланка. На всяка цена. Да я отвлече, да я накара в края на краищата да се съветва с лекарите. Ще пристигне генералът ли? Още по-добре. Тъкмо той трябва да се заеме с Тумора.

Робърт си сложи шлема, пусна в джоба си няколко шоколада — Бланка обича сладко. Както изглежда, животът в небесата не се овладява току-така: силите на момичето се топят буквално пред очите му.

Благополучно мина покрай всички места, където можеше да срещне познати, но до хангара се натъкна на професор Доуън.

— О, колега — зарадва се той. Като погледна Робърт, заяви, присвил съсгледите си очи: — Имате болнав вид. Трябва да се поразсеете.

— Скуката, професоре, е планетарно явление — пошегува се Робърт. — Сега ще полетя и ще се разведря.

— Не, не! — Доуън заговорнически намигна. — Имам отлична идея… На мен също всичко ми дотегна. Затова предлагам да организираме гранд гуляй.

— Пфу, пак да се напиваме — отрицателно поклати глава Робърт.

— Не ме разбрахте, колега — изкиска се Доуън. — Моят генератор за „сънни лъчи“ най-сетне достигна проектната си мощност. Има наистина пропуски в дозирането, но това е дребна работа. Не е принципно.

— Не разбирам.

— Какво има за разбиране — пак се изкиска Доуън. — Хайде да приспим тази смахната страна за два-три дни, а ние да си погуляем на воля. Всичко е достъпно, всичко е наше… Представяте ли си?

— Вие сериозно ли? — Робърт дори отстъпи назад, понеже забеляза в очите на професора странен, мътен блясък.

— Напълно. Направете ми компания, а?! Сам все пак ще ми бъде скучничко. Спящият свят е почти мъртъв свят.

— Хайде да отложим нашето забавление — колкото може по-убедително каза Робърт. — Трябва да уредя някои работи. Пък и вие, както разбрах, имате още пропуски.

— В дозирането ли? — попита професорът. — Намерили сте за какво да се тревожите. Е, моите сънародници няма да се събудят — и

какво от това? Не е голяма загуба. Всъщност не — кой ще ги погребва?

— Точно тъй… — Робърт заобиколи Доуън като неодушевен предмет, отвори хангара.

„Ако това е шега — помисли си той, — тя е достойна за специалната награда на Клуба на обесените. Обаче професорът никога не се шегува… Щом Доуън може да «бърка» дозирането, по-добре да беше се застрелял той, а не Оливър.“

Робърт издигна планера във въздуха.

Усмихнат, професорът му помаха от земята, сякаш напомняше, че предложението му си остава в сила.

Робърт летя толкова, че ръцете, с които бе хванал щурвала, го заболяха.

„Какво става с Бланка? — не му даваше покой тази единствена мисъл. — Тя не би могла да ме излъже. Може би се е случило нещо?“

„Случило се е!“ — зловещо изкряска един орел, изплашен от планера.

Като пресен белег върху повърхността на океана пламенееше пътеката на залеза.

Над Тумора в пожара на отминаващия ден изгаряха до основи небесните замъци и градовете от облаци.

След малко цялото великолепие от багри угасна. И когато Робърт, отчаян, реши да насочи планера към аеродрума, дойде Бланка. Не се появи както винаги скришом, с игра и подмамване, а открито и безпомощно, от чернеещото звездно дъно, не се появи, а падна на крилото до кабината.

— Още ли ти е лошо, а? — Робърт предпазливо целуна възсоленото лице на момичето. — Плакала ли си? Какво ти е, хубава моя?!

— Не говори толкова много — помоли Бланка. — И включи автопилота, моля те.

Той послушно докосна копчето върху малкото бордно табло.

— Дойдох да се сбогувам — каза небесната скиорка и внезапно Робърт с ужас осъзна: ръцете на Бланка, устните и лицето й като че ли бяха изстинали, станали нормални. Почувствувало, че сега ще се посипят въпроси, момичето притисна с длан устата му. — Чуй, Роби.

Аз едва се държа, сега не ми е до разговори. Казах ли ти, че леля Женевиев умря?

Робърт кимна — да, каза ми.

— Днес е моят ред — простичко изрече момичето. Гласът му трепна. — Ние знаем как става това. Онези, които вече си отидоха, няколко часа преди смъртта си започваха да губят всичко: вътрешния огън, способността да летят, да виждат и да чувствуват нашия болен свят. Предполагаме, че изгаряха отвътре. Та ето. Днес разбрах: странният огън, който правеше тялото ми след мутацията безтегловно, едва тлее. Дейвид ми помогна. Иначе дори не бих могла да те видя.

— Не! Не искам! — изкрещя Робърт. — Аз ще те спася, Бланка! Сам ще те лекувам, чуваш ли. Ти не можеш да умреш! Това е невъзможно!

— Овладей се — уморено притвори очи Бланка. — Ние всички ще си отидем. Вчера между другото умряха още двама. Не сварваме да оплакваме приятелите си…

Скиорката по-плътно се притисна до Робърт. Тяхната изкуствена птица се носеше безшумно в неизмеримите звездни пространства, рееше се в бури и привидна неподвижност — опряна неизвестно на какво, спряла неведомо с какво падането си — в пустотата и мрака. Някой беше казвал на Робърт: много рядко, но има случаи, когато планерът сякаш влиза в сговор с небето, става за кратко време живо същество, обитаващо в небето ето така — независимо и естествено, като че ли няма въздух и закони за движението, а съществува единствено полетът. Безкраен и безтегловен…

— Хайде да отлетим далеч, далеч… — прошепна Бланка. — И ме завий. Студено е.

Той зави момичето с якето. Криеше ръцете му от вятъра и ги топлеше с дъха си. Сега околният свят се струваше на Робърт враждебен. Каква полза от тези студени бездни, щом при цялата им безмерност в тях няма място за любимата му? А безучастието на звездите, равнодушното им примижаване? И цялата невидима земя, спотаена долу като безкраен Тумор — не чака ли тя гибелта на хората, които сама е родила и с които сега не може да се справи? На изток ледената буца на нощта започна да се топи. Робърт докосна щурвала и планерът зави към брега.

— Веднъж прочетох романа на Хемингуей за войната в Испания — каза Бланка. — Не повярвах, че на война хората могат да мислят за любов и така екзалтирано да се отдават на страстта. Като за последен път… — Гласът й потрепери и секна. — Едва тук, след всичко, след теб… разбрах Мария. Разбрах какво значи — за последен път…

Робърт искаше да й възрази, но Бланка зиморничаво помръдна рамо, за да се освободи от прегръдката му.

— Тръгвам си — каза тя. — Докато е още тъмно, докато под нас е океанът…

— Не! — възкликна Робърт, вкопчен в ледените ръце на Бланка.

— Не ме спирай, мили — нежно каза момичето. — Силите ми свършват. Нима искаш да се мъча, първо да ме убие страхът? По-добре помогни на ония, които остават… Ще си спомняш за мен, макар и рядко, нали?! Сбогом.

Небесната скиорка се отблъсна от планера. Размаха ръце, сякаш се опитваше да хване изплъзналата се опора, и изчезна в мрака.

— Бланкаааа! — Пространството погълна вика му. Нито един атом на мирозданието не изтръпна от станалото, нито една звездна искричка не се откъсна от чистия небосклон. На бордното табло вместо червена лампичка пламна зелена: значи претоварването и кренът са изчезнали, режимът на полета отново е оптимален.

Планерът се връщаше в Капана.

„Ето че всичко свърши — помисли Робърт. — На болните с нищо няма да мога да помогна. Ще си отидат всички до един. Като птиците, които нямали крака. «Помогни на ония, които остават…» На кои, Бланка? На хората, на човечеството? Но аз съм пигмей, разбери. Единственото, което мога, е да тръгна след теб. Та нали самотата е една от формите на небитието. Аз имам право на избор. Вече избрах. Само че преди това… Още съществува Капанът, където се мъчи Змеят. Моето кошмарно създание не бива да попадне в ръцете на Хюз или неговите приятели… Ще помогна, любима, на ония, които остават…“

Робърт набра на гривната за връзка секретния код.

— Гладен съм! Гладен съм! Гладен съм! — тутакси се обади плазменото чудовище. — Изпитвам остър недостиг на енергия. Готов съм за активно търсене и консумиране.

— Потърпи малко — каза Робърт. — Вече съм близо.

Усмихна се отмъстително, като си спомни навъсеното лице на Хюз. Най-сетне полковникът ще се срещне с оня, който притежава и неговия глас, и неговия хищен нрав. Очи в очи…

Долу в предутринната лека мъгла се показаха постройките на Капана, светлините на пистата за кацане.

— Слушай внимателно, Змейо. — Робърт, почувствувал най-сетне изтощението, се облегна на гърба на седалката. — Предавам промени в основната програма. Разбра ли ме?

— Разбрах ви. Готов съм да фиксирам промените в основната програма.

Робърт насочи планера по права линия за кацане. Нататък, по-близо до рожбата си, за да не се мъчи дълго…

— Отменям всички забрани — твърдо каза в главичката на микрофона. — Всички без изключение. Нова програма: пълно консумиране в радиус от две мили с последващо самоунищожаване. Разрешавам екстрено излизане на повърхността. Излизай на свобода, Змейо.

Яростен огнен факел бликна изпод земята недалеч от сградата на лабораторията, сякаш под Капана, унищожавайки постройките му и всичко наоколо, изведнъж бе оживял вулкан.

Взривната вълна подхвана планера буквално на няколко метра от пистата за кацане, запрати го обратно в небето. В следващия миг тялото на Робърт като че ли експлодира от адска болка. Той замуча, без да има сили нито да вдиша, нито да издиша. Сякаш му бяха плиснали вряла вода в лицето.

През кървавата мъгла той все пак видя как Змеят танцува в захлас над горящите развалини, видя факлите на дърветата, черния дим на пожарището, който скри останките на Капана. Центърът повече не съществуваше.

Все по-често губеше съзнание, но все пак се опитваше да пълзи. Донякъде успяваше — вече допълзя до алеята, водеща от подножието на хълма към онова, което беше останало от административния блок.

Като дойде на себе си след поредната загуба на паметта, Робърт изведнъж чу висок старчески глас, който звучеше някъде в небесата, скрити от димната завеса. Позна гласа: така плачеше и нареждаше на бащиното му погребение една от бабичките оплаквачки. Щом гласът й започнеше да се извисява над нарежданията, на него, десетгодишния,

му се струваше — ей сега, в този миг, сърцето му ще спре. От черен ужас, от жалост, от неразбиране как тъй баща му, неговият добър и весел баща, може толкова внезапно да умре.

Сега гласът на бабичката оплакваше прекрасната птица, която паднала от небето в студените води, но не станала риба — станала камък.

— Идвам при теб, Бланка — прошепна Робърт.

Счу му се втори глас в небето и той дори се устреми към него, като изпокърши старателно подрязаните храсти. Сбъдна се! Опяват ги двамата. Те си отиват заедно…

Последното, което Робърт видя, беше черната кула на Змея, намерил все пак стопанина си. Чудовището се клатушкаше над върховете на дърветата и се готвеше да унищожи себе си и своя създател. То излъчваше смъртоносен, действително космически студ. На Робърт му се привидя, че в последния миг у плазменото чудовище сякаш се появи подобие на лице с две огромни очи.

Но какво повече имаше в тях — съжаление или презрение, той така и не успя да разбере.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.